

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (piąta izba)

z dnia 20 listopada 2008 r.*

W sprawie T-185/05

Republika Włosa, reprezentowana przez I. Braguglię oraz M. Fiorillego, avvocati dello Stato,

strona skarżąca,

popierana przez

Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez F. Díeza Moreno, abogado del Estado,

i przez

Republikę Łotewską, początkowo reprezentowaną przez E. Balodę-Burakę, a następnie przez L. Ostrowską, działające w charakterze pełnomocników,

interwenienci,

* Język postępowania: włoski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez L. Cimaglię oraz P. Aalto, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji przyjętej przez Komisję w ramach 1678. posiedzenia w dniu 10 listopada 2004 r., zgodnie z którą skierowane do kandydatów zewnętrznych ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla są dokonywane w języku niemieckim, francuskim i angielskim w okresie, który co do zasady upływa w dniu 1 stycznia 2007 r. i, po drugie, ogłoszenia o wakacie COM/2005/335 na stanowisku dyrektora generalnego (grupa zaszeregowania A*15-A*16) Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Oszustw (OLAF), opublikowanego przez Komisję w dniu 9 lutego 2005 r. (Dz.U. C 34 A, s. 3),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (piąta izba),

w składzie: M. Vilaras (sprawozdawca), prezes, M. Prek i V. Ciucă, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 lipca 2008 r.,

II - 3212

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuły 12 WE, 230 WE, 236 WE, 290 WE i 314 WE, w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, stanowią:

„Artykuł 12

W zakresie zastosowania niniejszego traktatu i bez uszczerbku dla postanowień szczególnych, które on przewiduje, zakazana jest wszelka dyskryminacja ze względu na przynależność państwową.

Rada, stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w artykule 251, może przyjąć wszelkie przepisy w celu zakazania takiej dyskryminacji.

[...]

Artykuł 230

Trybunał Sprawiedliwości kontroluje legalność aktów uchwalonych wspólnie przez Parlament Europejski i Radę, aktów Rady, Komisji i EBC, innych niż zalecenia i opinie, oraz aktów Parlamentu Europejskiego zmierzających do wywarcia skutków prawnych wobec podmiotów trzecich.

W tym celu Trybunał jest właściwy do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez państwo członkowskie, Parlament Europejski, Radę lub Komisję, podnoszących zarzut braku kompetencji, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia niniejszego traktatu lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z jego stosowaniem lub nadużycia władzy.

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy, na tych samych warunkach, do orzekania w zakresie skarg wniesionych przez Trybunał Obrachunkowy i przez EBC, zmierzających do zapewnienia ochrony ich prerogatyw.

Każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na tych samych warunkach, skargę na decyzje, których jest adresatem, oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.

Skargi przewidziane w niniejszym artykule powinny być wniesione w terminie dwóch miesięcy, stosownie do przypadku, od daty publikacji aktu lub jego notyfikowania skarżącemu lub, w razie ich braku, od daty powzięcia przez niego wiadomości o tym akcie.

[...]

Artykuł 236

Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między Wspólnotą i jej pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia.

[...]

Artykuł 290

System językowy instytucji Wspólnoty określa Rada, stanowiąc jednogłośnie, bez uszczerbku dla postanowień Statutu Trybunału Sprawiedliwości.

[...]

Artykuł 314

Niniejszy traktat został sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim, włoskim, przy czym teksty w każdym z tych

języków są na równi autentyczne. Zostaje on złożony do depozytu w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw-Sygnatariuszy.

Na mocy traktatów o przystąpieniu teksty niniejszego traktatu w językach angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, litewskim, łotewskim, maltańskim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, węgierskim i szwedzkim są również autentyczne”.

- ² Artykuły 1–6 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, s. 385) w brzmieniu mającym zastosowanie w niniejszej sprawie stanowią:

„Artykuł 1

Językami urzędowymi i językami roboczymi instytucji Wspólnoty są języki: angielski, czeski, duński, estoński, fiński, francuski, grecki, hiszpański, litewski, łotewski, maltański, niderlandzki, niemiecki, polski, portugalski, słowacki, słoweński, szwedzki, węgierski i włoski.

Artykuł 2

Dokumenty kierowane do instytucji przez państwo członkowskie lub osobę podlegającą jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w jednym z języków urzędowych do wyboru przez nadawcę. Odpowiedź jest sporządzana w tym samym języku.

Artykuł 3

Dokumenty kierowane przez instytucję do państwa członkowskiego lub osoby podlegającej jurysdykcji państwa członkowskiego są sporządzane w języku tego państwa.

Artykuł 4

Rozporządzenia i inne dokumenty powszechnie obowiązujące sporządza się w dwudziestu językach urzędowych.

Artykuł 5

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej publikuje się w czterech językach urzędowych.

Artykuł 6

Instytucje mogą określić szczegółowe zasady stosowania systemu językowego w swych regulaminach”.

- ³ Artykuł 1e ust. 1 i 6, art. 27, 28 i 29 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich w brzmieniu obowiązującym w niniejszej sprawie (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), stanowią:

„Artykuł 1e

1. W stosowaniu niniejszego regulaminu pracowniczego zakazuje się wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne i inne, przynależność do mniejszości narodowej, status majątkowy, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną [...].

6. Przy stosowaniu zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności należy zapewnić, by wszelkie ograniczenia tych zasad opierały się na obiektywnych i uzasadnionych podstawach oraz służyły osiągnięciu zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej. Cele te mogą w szczególności uzasadniać ustalanie wieku przymusowego przejścia w stan spoczynku oraz wieku minimalnego do uzyskania świadczeń emerytalnych za wysługę lat.

[...]

Artykuł 27

Przy zatrudnianiu dąży się do pozyskania do służby urzędników spełniających najwyższe wymogi w zakresie kwalifikacji, wydajności i uczciwości, rekrutowanych spośród obywateli państw członkowskich z uwzględnieniem możliwie szerokiego zasięgu geograficznego.

Żadne stanowiska nie mogą być rezerwowane dla obywateli określonego państwa członkowskiego.

Artykuł 28

Na urzędnika może zostać powołany jedynie ten [kto]:

[...]

- f) wykazuje gruntowną znajomość jednego z języków Wspólnot oraz zadowalającą znajomość innego języka Wspólnoty w zakresie niezbędnym dla wykonywania swoich obowiązków.

Artykuł 29

[...]

2. Organ powołujący może zastosować procedurę odmienną od procedury konkursowej w odniesieniu do naboru urzędników wyższego szczebla (dyrektorów generalnych lub ich odpowiedników w grupie zaszeregowania AD 16 lub AD 15 oraz dyrektorów lub ich odpowiedników w grupie zaszeregowania AD 15 lub AD 14) oraz, w przypadkach wyjątkowych, również w odniesieniu do naboru na stanowiska wymagające szczególnych kwalifikacji”.

- 4 Artykuł 18 rozporządzenia wewnętrznego Komisji [C (2000) 3614, Dz.U. 2000, L 308, s. 26], stanowi:

„Artykuł 18

Akty przyjęte przez Komisję w trakcie posiedzenia załączane są, w autentycznym języku albo językach, w taki sposób, aby nie mogły zostać odłączone, do streszczenia przygotowanego na koniec posiedzenia, na którym zostały przyjęte. Są one uwierzytelnianie poprzez podpisy przewodniczącego i sekretarza generalnego, składane na ostatniej stronie streszczenia.

Akty przyjęte w trybie procedury pisemnej załączane są, w autentycznym języku albo językach, w taki sposób, aby nie mogły zostać odłączone, do notatki dziennej, określonej

w art. 12. Dokumenty te są uwierzytelniane poprzez podpis sekretarza generalnego na ostatniej stronie notatki dziennej.

Akty przyjęte w trybie procedury upoważnienia załączane są, w autentycznym języku albo językach, w taki sposób, aby nie mogły zostać odłączone, do notatki dziennej, o której mowa w art. 15. Są one uwierzytelniane poprzez podpis sekretarza generalnego składany na ostatniej stronie notatki dziennej.

Akty przyjęte w trybie procedury delegacji lub subdelegacji zgodnie z art. 13 akapit trzeci, załączane są, w autentycznym języku albo językach, w taki sposób, aby nie mogły zostać odłączone, do notatki dziennej, określonej w art. 15. Są one uwierzytelniane poprzez poświadczone oświadczenie podpisane przez dyrektora generalnego lub szefa służby.

Do celów niniejszego regulaminu termin »akty« oznacza jakikolwiek akt określony w art. 14 traktatu EWWiS, art. 249 traktatu WE i art. 161 traktatu Euratom.

Do celów niniejszego regulaminu, termin »język albo języki autentyczne« oznacza języki urzędowe Wspólnot w przypadku aktów o zasięgu ogólnym lub w innych przypadkach — język albo języki ich adresatów”.

Okoliczności powstania sporu

- 5 Na 1678. posiedzeniu, które odbyło się w dniu 10 listopada 2004 r., Komisja przyjęła decyzję (zwaną dalej „sporną decyzją”), której treść, jak wynika z dokumentu załączonego przez Republikę Włoską do skargi, była następująca:

„Komisja postanawia, że w okresie, który upływa zasadniczo w dniu 1 stycznia 2007 r., skierowane do kandydatów zewnętrznych ogłoszenia o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla są publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w języku angielskim, francuskim i niemieckim. Decyzja ta wynika z możliwości dokonywania tłumaczeń przez Dyрекcję Generalną Tłumaczeń, przy uwzględnieniu zasad proceduralnych przyjętych w dziedzinie zatrudnienia na stanowiskach wyższego szczebla [SEC (2004) 252] i wpisuje się w ramy wprowadzenia w życie komunikatu Komisji z dnia 26 maja 2004 r. zatytułowanego »Tłumaczenia: zrównoważenie możliwości dokonywania tłumaczeń i zapotrzebowania na tłumaczenia [SEC(2004) 638/6]«”.

- 6 Dokument SEC (2004) 252 z dnia 27 lutego 2004 r., zatytułowany „Nabór na wyższe stanowiska kandydatów z nowych państw członkowskich. Komunikat N. Kinnocka wydany w porozumieniu z przewodniczącym [Komisji]” i wpisany do porządku obrad 1648. posiedzenia Komisji w dniu 3 marca 2004 r., ustanawia zasady proceduralne na potrzeby naboru pracowników Komisji wyższego szczebla pochodzących z dziesięciu państw, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. Do zasad tych zalicza się zasada sformułowana w pkt 5 akapit drugi ostatnie zdanie tego dokumentu, zgodnie z którą:

„Procedury naboru są przeprowadzane w języku angielskim, francuskim i niemieckim”.

7 Dokument SEC (2004) 638/6 z dnia 26 maja 2004 r., zatytułowany „Tłumaczenia: zrównoważenie możliwości dokonywania tłumaczeń i zapotrzebowania na tłumaczenia. Komunikat N. Kinnocka wydany w porozumieniu z przewodniczącym [Komisji]” i wpisany do porządku obrad 1659. posiedzenia Komisji w dniu 26 maja 2004 r., przedstawia przewidywalną ewolucję możliwości dokonywania tłumaczeń i zapotrzebowania na tłumaczenia w Komisji po rozszerzeniu w 2004 r., wskazuje limity tłumaczeń w odniesieniu do dostępnych zasobów, już przyjęte środki zorientowane na ofertę dokonywania tłumaczeń i określa plan działania obejmujący środki służące zapewnieniu ograniczenia i zarządzaniu zamówieniami na tłumaczenia w okresie przejściowym trwającym do końca 2006 r. Zgodnie z tymi środkami, opisanymi w pkt 4 tego samego dokumentu zatytułowanym „Plan działania” („Action Plan”), w okresie przejściowym pewne dokumenty Komisji są tłumaczone jedynie na niektóre języki urzędowe, podczas gdy pewne dokumenty określane jako „drugorzędne” („non-core documents”) nie są w ogóle tłumaczone (zob. pkt 4.2 ostatnie tiret dokumentu). Ani ogłoszenia o wakacie, ani inne dokumenty związane z procedurami naboru pracowników nie są wyraźnie wymienione w tym dokumencie.

8 W dniu 9 lutego 2005 r. Komisja opublikowała — wyłącznie w języku niemieckim, angielskim i francuskim — ogłoszenie o wakacie COM/2005/335 (Dz.U. C 34 A, s. 3, zwane dalej „ogłoszeniem o wakacie”), w celu obsadzenia stanowiska dyrektora generalnego Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Oszustw (OLAF) w grupie zaszerogowania A*15/A*16. W rubryce „Wymagane umiejętności” ogłoszenie o wakacie wymieniało w szczególności, że: „wszyscy kandydaci powinni [...] posiadać gruntowną znajomość jednego z języków urzędowych Unii Europejskiej oraz zadowalającą znajomość innego spośród tych języków”. W rubryce „Procedura składania kandydatur” ogłoszenie o wakacie przewidywało w szczególności, że:

„Kandydaci załączają do swojej kandydatury sporządzonej w formie elektronicznej życiorys [...] oraz list motywacyjny [...]. Życiorys oraz list motywacyjny należy zredagować w języku francuskim, angielskim bądź niemieckim”.

9 Ponadto w dniach 15–23 lutego 2005 r. Komisja opublikowała w głównych dziennikach wszystkich państw członkowskich, w tym w dziennikach włoskich *La Repubblica* z dnia 17 lutego 2005 r. i *Corriere della Sera* z dnia 18 lutego 2005 r., jak również w niektórych

pozycjach prasy międzynarodowej krótkie ogłoszenia sformułowane w języku danej pozycji prasy i informujące zainteresowanych o publikacji ogłoszenia o wakacie, do którego zainteresowani są odsyłani w celu uzyskania pełniejszej informacji.

Postępowanie i żądania stron

- 10 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu w dniu 3 maja 2005 r., Republika Włoska wniosła niniejszą skargę.

- 11 Pismami, które wpłynęły do sekretariatu Sądu odpowiednio w dniach 28 lipca i 3 sierpnia 2005 r., Królestwo Hiszpanii i Republika Łotwy wniosły o dopuszczenie ich do udziału w sprawie w charakterze interwenientów po stronie Republiki Włoskiej. Postanowieniem z dnia 29 września 2005 r. prezes piątej izby Sądu uwzględnił te wnioski. Królestwo Hiszpanii i Republika Łotwy przedłożyły swoje uwagi w dniu 17 listopada 2005 r.

- 12 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (piąta izba) zarządził otwarcie procedury ustnej oraz w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 64 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji wezwał Republikę Włoską do udzielenia pisemnej odpowiedzi na pytanie. Republika Włoska zastosowała się do wezwania w wyznaczonym terminie.

- 13 Na rozprawie w dniu 3 lipca 2008 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na zadane przez Sąd pytania.

- 14 Na rozprawie Komisja przedstawiła kopię protokołu ze swojego 1678. posiedzenia w dniu 10 listopada 2004 r. zawierającego w pkt 8.1 decyzję o następującej treści:

„Komisja postanawia, że skierowane do kandydatów zewnętrznych ogłoszenia o wakatach na stanowiska wyższego szczebla są publikowane w Dzienniku Urzędowym w języku angielskim, francuskim i niemieckim zgodnie z warunkami określonymi w dokumencie PERS (2004) 203. Decyzja ta, która wywołuje skutki natychmiastowe, dotyczy jedynie okresu upływającego w dniu 31 grudnia 2006 r.”.

- 15 Na rozprawie Komisja przedstawiła również kopię dokumentu PERS (2004) 203 Komisji z dnia 5 listopada 2004 r. przywołanego w wyżej wymienionym protokole. Punkt 2 tego dokumentu zawiera propozycję Komisji o następującej treści:

„[B]iorąc pod uwagę:

- komunikat Komisji z dnia 26 maja 2004 r. zatytułowany »Tłumaczenia: zrównoważenie możliwości dokonywania tłumaczeń i zapotrzebowania na tłumaczenia« [SEC (2004) 638/6], który wprowadza w życie środki służące lepszemu spożytkowaniu możliwości dokonywania tłumaczeń i ograniczenia globalnego zapotrzebowania na tłumaczenia w okresie przejściowym do dnia 1 stycznia 2007 r.;
- wskazane przez [Dyrekcję Generalną Tłumaczeń] trudności napotymane w dotrzymaniu terminów wyznaczanych przez służby operacyjne oraz trudności związane z dokonywaniem tłumaczeń na języki nowych państw członkowskich Unii Europejskiej;

- nadmiar pracy bieżącej w [Dyrekcji Generalnej Tłumaczeń], który implikuje terminy tłumaczeń niezgodne z oczekiwaniami służb polegającymi na jak najszybszym obsadzeniu stanowisk;

- okoliczność, że decyzja Komisji z dnia 3 marca 2004 r. [SEC (2004) 252] dotycząca »Naboru na wyższe stanowiska kandydatów z nowych państw członkowskich« precyzuje, że procedury naboru są obowiązkowo przeprowadzane w języku angielskim, francuskim bądź niemieckim;

proponuje się, aby Komisja w porozumieniu z przewodniczącym podjęła decyzję, iż skierowane do kandydatów zewnętrznych ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla będą dokonywane w języku niemieckim, francuskim i angielskim”.

¹⁶ Sąd postanowił dołączyć te dokumenty do akt sprawy i wezwał uczestników postępowania do przedstawienia ewentualnych uwag w ich przedmiocie. Wszyscy uczestnicy postępowania oświadczyli, że mimo iż sformułowania użyte w dwóch dokumentach przedstawionych przez Komisję są w niewielkim stopniu odmienne od tych użytych w dokumentach załączonych do skargi przez Republikę Włoską, sedno decyzji, która wynika tak z dokumentów przedstawionych przez Komisję, jak i dokumentów załączonych do skargi, jest dokładnie takie samo. Zostało to zapisane w protokole z rozprawy. Ponadto żaden z uczestników postępowania nie przedstawił innych uwag w przedmiocie dokumentów przedstawionych przez Komisję.

¹⁷ Republika Włoska, wspierana przez Królestwo Hiszpanii i Republikę Łotewską, wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności spornej decyzji i ogłoszenia o wakacie.

18 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub tytułem żądania ewentualnego oddalenie jej jako bezzasadnej;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Co do istoty

W przedmiocie dopuszczalności

- 19 Nie podnosząc zarzutu niedopuszczalności w odrębnym piśmie na podstawie art. 114 ust. 1 regulaminu Sądu, Komisja wyraża wątpliwości co do dopuszczalności skargi. Wątpliwości te dotyczą, po pierwsze, prawa państwa członkowskiego do wniesienia skargi, na podstawie art. 230 WE, na ogłoszenie o wakacie dotyczące naboru pracowników instytucji, po drugie, kwalifikacji spornej decyzji jako aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 akapit pierwszy WE, po trzecie, charakteru aktu zaskarżalnego ogłoszenia o wakacie, jako że akt ten stanowi jej zdaniem akt wykonawczy, względnie akt stosujący sporną decyzję, o ile decyzję tę należy uważać za akt podlegający zaskarżeniu i, po czwarte, zachowania terminów na wnoszenie skarg, przewidzianych w art. 230 akapit piąty WE, w zakresie, w jakim chodzi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

W przedmiocie prawa państwa członkowskiego do wniesienia skargi na podstawie art. 230 WE na akty wydawane przez instytucje, dotyczące stosunków między tymi instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami

— Argumenty uczestników

- 20 Komisja podnosi, że w wyroku z dnia 15 marca 2005 r. w sprawie C-160/03 Hiszpania przeciwko Eurojust, Zb.Orz. s. I-2077, pkt 37–44 Trybunał uznał za niedopuszczalną skargę wniesioną przez państwo członkowskie na pewne ogłoszenia o naborze na stanowiska pracowników tymczasowych, wydane przez Eurojust, ponieważ sporne ogłoszenia o naborze nie były objęte listą aktów, których legalność może być poddana kontroli Trybunału, kandydaci na różne stanowiska wymienione w tych ogłoszeniach o naborze mają dostęp do sądu wspólnotowego na warunkach przewidzianych w art. 91 regulaminu pracowniczego i w przypadku gdyby taka skarga została wniesiona, państwa członkowskie mogłyby występować w charakterze interwenienta w sporze i mogłyby, w danym przypadku, wnieść odwołanie od wyroku Sądu. Komisja uważa, że mimo specyfiki przypadku, którego dotyczył tamten wyrok, niniejsza skarga powinna, w drodze analogii, zostać uznana za niedopuszczalną, jeżeli chodzi o żądania dotyczące ogłoszenia o wakacie.
- 21 Republika Włoska uważa, że interes uzasadniający interwencję państwa członkowskiego w sprawie, w której kandydat kwestionuje legalność ogłoszenia o wakacie, nie różni się od interesu, który uprawnia to państwo członkowskie do wniesienia skargi. Dodaje ona, że państwa członkowskie mogą kwestionować za pośrednictwem skargi o stwierdzenie nieważności wszelkie akty decyzyjne Komisji mające charakter prawodawczy lub indywidualny i powoływać się przy tej okazji na naruszenie wszelkich postanowień traktatu WE. W związku z tym w niniejszej sprawie Republika Włoska uważa, że ma prawo kwestionować tak sporną decyzję, jak i ogłoszenie o wakacie i powoływać się na naruszenie art. 12 WE oraz 290 WE w uzasadnieniu swojego żądania.

22 Królestwo Hiszpanii podtrzymuje argumentację Republiki Włoskiej i dodaje, że wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust, przywołany w pkt 20 powyżej, jest pozbawiony znaczenia. Zdaniem Królestwa Hiszpanii w wyżej wymienionej sprawie Trybunał orzekł, że art. 230 WE nie może stanowić podstawy skargi o stwierdzenie nieważności aktu Eurojust, będącego instytucją należącą do trzeciego filaru Unii Europejskiej. Otóż w niniejszej sprawie skarga jest wymierzona przeciwko aktom Komisji wymienionym w art. 230 WE.

— Ocena Sądu

23 Artykuł 230 WE uprawnia państwa członkowskie do kwestionowania za pośrednictwem skargi o stwierdzenie nieważności wszelkich aktów decyzyjnych Komisji, nie wykluczając tych aktów, które dotyczą stosunków między Komisją a jej urzędnikami oraz pracownikami.

24 Orzeczenie, iż art. 236 WE, który przyznaje organom sądowym Wspólnoty kompetencję do orzekania w przedmiocie wszystkich sporów między Wspólnotą a jej pracownikami w granicach i na warunkach określonych w regulaminie pracowniczym lub warunkach zatrudnienia mających do nich zastosowanie, należy rozumieć w ten sposób, że ma on zastosowanie, tylko i wyłącznie, do osób mających status urzędników bądź pracowników innych aniżeli personel instytucji oraz osób, które domagają się przyznania im tego statusu. W konsekwencji osoby te powinny oprzeć swoją skargę o stwierdzenie nieważności niekorzystnego dla nich aktu nie na art. 230 WE, lecz na art. 91 regulaminu pracowniczego (zob. postanowienie Sądu z dnia 2 maja 2001 r. w sprawie T-208/00 Barleycorn Mongolue i Boixader Rivas przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. SP s. I-A-103 i II-479, pkt 26–28 i przywołane tam orzecznictwo).

25 Jednakże art. 236 WE dotyczy jedynie „sporów między Wspólnotą a jej pracownikami”. Otóż skarga wniesiona przez państwo członkowskie na mocy art. 230 WE nie daje okazji do toczenia takiego sporu.

- 26 Ponadto Trybunał orzekł, że o ile skargę na podstawie art. 91 regulaminu pracowniczego wnieść mogą jedynie urzędnicy i pracownicy Wspólnoty, a nie zrzeszenie zawodowe urzędników, to tym niemniej zrzeszenie to, należycie upoważnione, jest uprawnione do wniesienia na podstawie art. 230 akapit czwarty WE skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, których jest adresatem w rozumieniu tego postanowienia (wyrok Trybunału z dnia 8 października 1974 r. w sprawie 175/73 *Union syndicale i in. przeciwko Radzie*, Rec. s. 917, pkt 17–20).
- 27 Wynika z tego, że jeżeli przesłanki stosowania art. 230 WE są spełnione, to przepis ten może służyć za podstawę dla skargi o stwierdzenie nieważności aktów Komisji dotyczących europejskiej służby publicznej wniesionej przez skarżących, którzy nie są wymienieni w art. 91 regulaminu pracowniczego, mianowicie skarżących, którzy nie są urzędnikami ani pracownikami Wspólnoty, ani też kandydatami do zatrudnienia przez europejską służbę publiczną.
- 28 Otóż w niniejszej sprawie, z zastrzeżeniem przedstawionych poniżej wniosków co do kwalifikacji jako akty zaskarżalne spornej decyzji i ogłoszenia o wakacie, prawo państwa członkowskiego do wniesienia, na podstawie art. 230 WE, skargi o stwierdzenie nieważności aktów decyzyjnych Komisji nie może zostać zakwestionowane ze względu na to, że akty te dotyczą kwestii związanych z europejską służbą publiczną.
- 29 Wyrok w sprawie *Hiszpania przeciwko Eurojust*, przywołany w pkt 20 powyżej, powołany przez Komisję, nie prowadzi do przeciwnego wniosku. W wyroku tym Trybunał odrzucił jako niedopuszczalną skargę Królestwa Hiszpanii wniesioną na podstawie art. 230 WE w oparciu o uzasadnienie, że akty, przeciwko którym skierowana została ta skarga, nie są wymienione na liście aktów, których legalność może kontrolować Trybunał zgodnie z treścią tego artykułu, i ponadto że art. 41 UE nie przewiduje, aby art. 230 WE był stosowany odnośnie do przepisów dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych zawartych w tytule VI traktatu o Unii Europejskiej, ponieważ właściwość Trybunału w tym zakresie została określona w art. 35 UE, do którego odsyła art. 46 lit. b) UE (ww. w pkt 20 wyrok w sprawie *Hiszpania przeciwko Eurojust*, pkt 36–40).

- 30 Punkty tego wyroku, do których odsyła Komisja, dotyczą argumentu Królestwa Hiszpanii co do prawa do skutecznej ochrony sądowej w ramach wspólnoty prawa. W odpowiedzi na ten argument Trybunał przypomniał, że akty zakwestionowane w tej sprawie nie są pozbawione wszelkiej kontroli sądowej, ponieważ główni zainteresowani, czyli kandydaci na stanowiska wymienione w zaskarżonych ogłoszeniach o naborze, mieli dostęp do sądu wspólnotowego na warunkach przewidzianych w art. 91 regulaminu i że w przypadku gdyby taka skarga została wniesiona, państwa członkowskie mogłyby występować w charakterze interwenienta w sporze i mogłyby, w danym przypadku, wnieść odwołanie od wyroku Sądu (ww. w pkt 20 wyrok w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust, pkt 41–43).
- 31 Nie zostało stwierdzone, na podstawie tych tylko rozważań, że jeżeli chodzi o akty Komisji — które w odróżnieniu od aktów Eurojust są wymienione w art. 230 WE — państwa członkowskie nie są uprawnione do wnoszenia skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie tego artykułu, lecz powinny ograniczyć się do interwencji w sporach między Komisją a jej urzędnikami oraz pracownikami.
- 32 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, należy stwierdzić, że żadna wątpliwość co do możliwości stosowania art. 230 WE w niniejszej sprawie nie jest uzasadniona.

W przedmiocie kwalifikacji spornej decyzji i ogłoszenia o wakacie jako aktów zaskarżalnych w rozumieniu art. 230 akapit pierwszy WE

— Argumenty uczestników

- 33 Komisja ma poważne wątpliwości co do posiadania przez sporną decyzję charakteru aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 WE. Zdaniem Komisji sporna decyzja nie ma w istocie na celu wywoływania wiążących skutków prawnych względem osób trzecich,

tak aby wywierać bezpośredni wpływ na ich interesy, modyfikując w rzeczony sposób ich pozycję prawną. Wręcz przeciwnie. Stanowi ona zwykłą deklarację intencji Komisji co do zachowywania się w określony sposób przy okazji pewnych przyszłych wydarzeń, mianowicie publikacji ogłoszenia o wakacie. Zgodnie z orzecznictwem tego rodzaju akt mający charakter wyłącznie informacyjny nie może sam w sobie wywoływać skutków prawnych w stosunku do osób trzecich i nie ma również na celu ich wywołania. Interesy osób trzecich mogą być naruszone w konkretny sposób jedynie przez środki rzeczywiście przyjęte w celu wykonania kierunku działania określonego w spornej decyzji. Twierdzenie przez skarżącą, jakoby publikacja ogłoszenia o wakacie konkretyzowała naruszenie przez sporną decyzję interesów skarżących korzystających z ochrony prawnej, tę tezę potwierdza.

34 Komisja dodaje, że jeżeli sporną decyzję należałoby uważać za środek mający na celu wywoływanie wiążących skutków prawnych i w związku z tym mogący stanowić przedmiot autonomicznej skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, to ogłoszenia o wakacie na konkretnym stanowisku, opublikowane następnie na podstawie tej decyzji, stanowią środek wykonawczy w czystej postaci, pozbawiony jakiegokolwiek autonomii w stosunku do spornej decyzji jako takiej i w związku z tym niezaskarżalny. Republika Włoska sama zakwalifikowała w skardze ogłoszenie o wakacie jako akt wykonujący lub stosujący sporną decyzję. W konsekwencji Komisja uznaje, że w takim przypadku w zakresie, w jakim skarga dotyczy ogłoszenia o wakacie, powinna zostać odrzucona jako niedopuszczalna.

35 Republika Włoska przyznaje, że nie jest pewne, czy sporna decyzja wywołuje wiążące skutki prawne w stosunku do osób trzecich, ponieważ można twierdzić, iż nie jest ona skierowana na zewnątrz, lecz dotyczy wyłącznie Komisji jako takiej i że jedynie publikacja konkretnego ogłoszenia o wakacie może mieć wpływ na interesy osób spoza Komisji.

36 Republika Włoska uważa jednakże, że istnieją argumenty przemawiające za teorią, zgodnie z którą sporna decyzja stanowi akt zaskarżalny. Po pierwsze decyzja określa

system językowy mający w przyszłości zastosowanie do wszystkich ogłoszeń o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla i wywołuje już wpływ na interesy osób spoza Komisji, w szczególności na interesy państw członkowskich, których języki urzędowe nie zostały wybrane. W związku z tym zdaniem Republiki Włoskiej państwa członkowskie mogą natychmiast wystąpić do Sądu, bez potrzeby oczekiwania na publikację ogłoszenia o wakacie jedynie w trzech językach określonych w spornej decyzji. Po drugie okoliczność, iż w niniejszej sprawie sporna decyzja nie jest aktem przygotowawczym dla decyzji ostatecznej, lecz stanowi sama w sobie taką decyzję ostateczną, przemawia za tezą, zgodnie z którą sporna decyzja stanowi akt zaskarżalny.

37 Republika Włoska dodaje, że gdyby nie powzięła przypadkowo wiedzy o spornej decyzji, to mogłaby zaskarżyć jedynie opublikowane ogłoszenia o wakacie i zaskarżenie to byłoby w niniejszej sprawie wystarczające do przywrócenia legalności. Jednakże interes państwa członkowskiego, będąc odmiennym od interesu indywidualnego kandydata na stanowisko w administracji Wspólnoty, byłby lepiej chroniony w drodze stwierdzenia nieważności spornej decyzji jako takiej, ponieważ takie stwierdzenie nieważności uwolniłoby państwo członkowskie od konieczności kwestionowania po kolei każdego z ogłoszeń o wakacie nieopublikowanych w jego języku urzędowym.

38 Królestwo Hiszpanii podtrzymuje argumentację Republiki Włoskiej, dodając, że spornej decyzji i ogłoszenia o wakacie nie można rozdzielać, gdyż stanowią one jedną całość z punktu widzenia prawnego. Sporna decyzja wywołuje skutki prawne o nadzwyczajnym znaczeniu oraz ciężarze gatunkowym, ponieważ narusza ona w szczególności zasadę poszanowania różnorodności językowej, która stanowi jedną z podstawowych zasad, na których opiera się Unia Europejska, jak również zasadę kompetencji instytucji i zasadę niedyskryminacji ze względu na język oraz tożsamość narodową. Ogłoszenie o wakacie stanowi zwykły akt wykonawczy i wprowadzający w życie sporną decyzję, tak że Sąd powinien stwierdzić nieważność spornej decyzji, a ogłoszenie o wakacie byłoby nieważne w drodze konsekwencji.

— Ocena Sądu

- 39 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem skarga o stwierdzenie nieważności w rozumieniu z art. 230 WE może zostać skierowana przeciwko wszelkim przepisom wydanym przez instytucje, bez względu na ich charakter lub formę, jeżeli tylko rodzą one skutki prawne (zob. wyroki Trybunału z dnia 31 marca 1971 r. w sprawie 22/70 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. 263, pkt 42; z dnia 16 czerwca 1993 r. w sprawie C-325/91 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-3283, pkt 9; z dnia 20 marca 1997 r. w sprawie C-57/95 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-1627, pkt 7, oraz z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie C-301/03 Włochy przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10217, pkt 19).
- 40 W celu stwierdzenia, czy akt lub decyzja rodzi takie skutki, należy skupić się na samej ich istocie (wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji, Rec. s. 2639, pkt 9; zob. wyrok Sądu z dnia 22 marca 2000 r. w sprawach połączonych T-125/97 i T-127/97 Coca-Cola przeciwko Komisji, Rec. s. II-1733, pkt 78 i przywołane tam orzecznictwo).
- 41 Zaskarżalnego aktu w rozumieniu art. 230 WE nie stanowi podjęty przez instytucję środek wyrażający jedynie intencję tej instytucji bądź jej służb co do stosowania w określonej dziedzinie pewnego sposobu działania (wyroki Trybunału z dnia 27 września 1988 r. w sprawie 114/86 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. s. 5289, pkt 13 oraz z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-180/96 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Rec. s. I-2265, pkt 28). Tego rodzaju wewnętrzne wskazówki, wyznaczające ogólne wytyczne, na podstawie których instytucja zamierza, stosując właściwe przepisy, wydać w przyszłości decyzje indywidualne, których legalność może być kwestionowana zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 230 WE, nie są uważane za rodzące skutki prawne (wyrok Trybunału z dnia 6 kwietnia 2000 r. w sprawie C-443/97 Hiszpania przeciwko Komisji, Rec. s. I-2415, pkt 33 i 34).
- 42 Ponadto należy przypomnieć, że art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego upoważnia każdą z instytucji do zastosowania procedury odmiennej od procedury konkursowej w odniesieniu do naboru urzędników wyższego szczebla.

43 Zgodnie z orzecnictwem z uznania, którym dysponuje instytucja przy ocenie zasług różnych kandydatów na określone stanowisko, należy korzystać z jak najpełniejszym poszanowaniem wszystkich właściwych przepisów, to znaczy nie tylko ogłoszenia o wakacie, lecz również ewentualnych przepisów proceduralnych ustanowionych przez daną instytucję (wyrok Sądu z dnia 18 września 2003 r. w sprawie T-73/01 Pappas przeciwko Komitetowi Regionów, RecFP s. I-A-207 i II-1011, pkt 53). Przepisy te stanowią część ram prawnych, których instytucja ta musi rygorystycznie przestrzegać, korzystając z przysługującego jej szerokiego zakresu uznania (wyrok Sądu z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie T-88/04 Tzirani przeciwko Komisji, RecFP s. II-A-2-703, pkt 78). Instytucja, której sprawa dotyczy, nie może odstępować od wewnętrznych przepisów regulujących przeprowadzanie naboru, które sama określiła, nie dokonując formalnej ich zmiany (wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie T-113/05 Angelidis przeciwko Parlamentowi, niepublikowany w Zbiorze, pkt 75).

44 Wynika z tego, że przepisy proceduralne regulujące przeprowadzanie naboru, które instytucja ustanawia na podstawie art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego w odniesieniu do procedury naboru personelu na stanowiska wyższego szczebla, wiążą tę instytucję i w tym sensie rodzą skutki prawne w rozumieniu orzecznictwa w przedmiocie stosowania art. 230 WE.

45 Oczywiście przepisy te mogą, zgodnie z wyżej wymienionym przepisem regulaminu pracowniczego, być ustanawiane od przypadku do przypadku, dla każdego stanowiska, które staje się wakujące w ramach instytucji. Jeżeli instytucja zdecyduje się tak postępować, nic nie stoi na przeszkodzie przyjęciu przez nią wewnętrznych wskazówek formułujących po prostu ogólne wytyczne, zgodnie z którymi określa ona, za każdym razem, gdy staje się to konieczne, przepisy proceduralne regulujące nabór na stanowisko, do którego stosuje się art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego. Stosując orzecznictwo przywołane w pkt 41 powyżej, należy dojść do wniosku, że w takim przypadku te wewnętrzne wskazówki nie rodzą same w sobie wiążących skutków prawnych i w związku z tym nie mogą stanowić przedmiotu skargi o stwierdzenie nieważności. W takim przypadku skarga może być skierowana jedynie przeciwko ogłoszeniu o wakacie bądź każdemu aktowi, który określa w definitywny sposób przepisy proceduralne regulujące obsadzenie danego stanowiska.

46 Niemniej jednak ani art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego, ani żaden inny przepis nie stoją na przeszkodzie przyjęciu przez instytucję, uprzednio w stosunku do wprowadzenia w życie konkretnej procedury mającej na celu obsadzenie stanowiska wyższego szczebla, przepisów mających zastosowanie ogólne, określających w sposób definitywny co najmniej pewne aspekty procedury, która miałaby zostać przeprowadzona na potrzeby naboru na stanowiska wyższego szczebla w ramach tejże instytucji. Przepisy te wywołują wiążące skutki prawne w takim zakresie, że tak długo jak przepisy te nie zostaną zmienione bądź uchylone, dana instytucja nie może odstąpić od ich stosowania, przeprowadzając nabór na określone stanowisko tej kategorii. W takim przypadku uprzywilejowany skarżący, taki jak państwo członkowskie, może natychmiast zakwestionować legalność tych przepisów, wnosząc skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, bez konieczności oczekiwania na wprowadzenie ich w życie w konkretnym przypadku.

47 W niniejszej sprawie w pierwszej kolejności należy zatem zbadać, czy sporna decyzja wyraża jedynie intencję Komisji stosowania pewnej wskazówki lub sposobu działania w ramach procedur naboru personelu na stanowiska wyższego szczebla bądź też czy sporna decyzja określa raczej od tej chwili, w definitywny sposób, pewien aspekt procedury, która ma być stosowana w przyszłości na potrzeby obsadzenia wszystkich stanowisk wyższego szczebla objętych jej zakresem zastosowania.

48 Biorąc pod uwagę treść spornej decyzji, która wynika tak z dokumentu załączonego przez Republikę Włoską do skargi, jak i z tych przedstawionych na rozprawie przez Komisję, należy wskazać na drugą z tych możliwości. Zredagowana w sposób jasny i niedwuznaczny sporna decyzja nie zawiera zwykłych wskazówek, lecz określa od tej chwili w definitywny i wiążący sposób aspekt procedury naboru służącej obsadzeniu stanowisk wyższego szczebla w ramach Komisji, mianowicie aspekt dotyczący języków publikacji dotyczących jej ogłoszeń o wakacie, i to co najmniej do dnia 1 stycznia 2007 r., daty, w której miałby upłynąć okres przejściowy stosowania spornej decyzji. Jest tak tym bardziej, gdyż po pierwsze zaskarżony akt używa sformułowań „Komisja postanowiła”, „Komisja postanawia” oraz słowa „decyzja” i po drugie, gdyż ogłoszenie o wakacie zostało opublikowane tylko w językach niemieckim, angielskim i francuskim, co jest w całkowitej zgodności z dotyczącymi go warunkami publikacji, określonymi w spornej decyzji (zob. a contrario wyroki: ww. w pkt 39 w sprawie Włochy przeciwko Komisji, pkt 21–24 oraz ww. w pkt 41 z dnia 27 września 1988 r. w sprawie Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, pkt 14).

- 49 Sporna decyzja wiąże również Komisję, która nie może odstąpić od jej stosowania bez dokonania jej formalnej zmiany. Ponadto jeżeli chodzi o jej treść, należy uznać, że sporna decyzja wywołuje wiążące skutki prawne i w związku z tym, że może stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej na podstawie art. 230 WE przez uprzywilejowanego skarżącego, takiego jak państwo członkowskie.
- 50 W drugiej kolejności należy zbadać argument Komisji, zgodnie z którym przy założeniu, że sporną decyzję należy uznać za akt wywołujący skutki prawne, skargę należy uznać za niedopuszczalną w zakresie, w jakim skierowana jest przeciwko ogłoszeniu o wakacie, jako że w tym przypadku ogłoszenie to stanowi w odniesieniu do spornej decyzji jedynie akt czysto wykonawczy.
- 51 Zgodnie z orzecznictwem do aktów niewywołujących wiążących skutków prawnych, mogących naruszyć interesy podmiotów prawa, należy w szczególności akt czysto wykonawczy, który w konsekwencji nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 WE (wyroki Trybunału z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie C-46/03 Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-10167 pkt 25; z dnia 12 września 2006 r. w sprawie C-131/03 P Reynolds Tobacco i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7795, pkt 55 oraz z dnia 6 grudnia 2007 r. w sprawie C-516/06 P Komisja przeciwko Ferriere Nord, Zb.Orz. s. I-10685, pkt 29).
- 52 Za akty czysto wykonawcze uważane są w szczególności środki, które nie przyznając osobom trzecim praw ani obowiązków, mają na celu wyłącznie rzeczywiste wprowadzenie w życie wcześniejszego aktu decyzyjnego lub środków przyjętych w celu wykonania wcześniejszych decyzji, które wywołują skutki prawne jedynie w wewnętrznej sferze administracji, niemających wpływu na interesy osób trzecich (wyroki Trybunału z dnia 25 lutego 1988 r. w sprawie 190/84 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1017, pkt 8 oraz ww. w pkt 51 z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, pkt 1 i 25; zob. również podobny wyrok Trybunału z dnia 17 lipca 1959 r. w sprawie 20/58 Phoenix-Rheinrohr przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 163, 181).

- 53 Za akty czysto wykonawcze, niezaskarżalne w drodze skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 WE, uważane są również w szczególności decyzje o anulowaniu w budżecie kwoty, którą wcześniej Komisja zdecydowała anulować (ww. w pkt 51 wyrok z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie Zjednoczone Królestwo przeciwko Komisji, pkt 1 i 25), decyzje o poniesieniu, umorzeniu, poleceniu zapłaty i zapłacie kosztów wydane w następstwie decyzji dotyczących podziału i korzystania z kredytów (ww. w pkt 52 wyrok w sprawie Les Verts przeciwko Parlamentowi, pkt 8) oraz wykonanie, w drodze uruchomienia gwarancji bankowej, wcześniejszej decyzji Komisji nakładającej na przedsiębiorstwo grzywnę z powodu jego udziału w serii naruszeń określonych w art. 81 ust. 1 WE (ww. w pkt 51 wyrok w sprawie Komisja przeciwko Ferriere Nord, pkt 28 i 29).
- 54 W niniejszej sprawie, wbrew argumentom Komisji, nie można uznać, jakoby ogłoszenie o wakacie stanowiło w stosunku do spornej decyzji akt czysto wykonawczy w rozumieniu orzecznictwa przywołanego w pkt 51–53 powyżej.
- 55 Otóż jak wynika już z utrwalonego orzecznictwa, określając warunki dostępu do zatrudnienia, ogłoszenia o wakacie wskazują osoby, których kandydatury mogą zostać wybrane, i w związku z tym stanowią akty niekorzystne dla potencjalnych kandydatów, których kandydatury są wykluczone przez te warunki (wyroki Trybunału z dnia 19 czerwca 1975 r. w sprawie 79/74 Küster przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 725, pkt 5–8 oraz z dnia 11 maja 1978 r. w sprawie 25/77 De Roubaix przeciwko Komisji, Rec. s. 1081, pkt 7–9; wyrok Sądu z dnia 16 września 1993 r. w sprawie T-60/92 Noonan przeciwko Komisji, Rec. s. II-911, pkt 21).
- 56 Ponadto charakteru aktu niekorzystnego, a zatem aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 230 WE ogłoszenia o wakacie nie podważa okoliczność, że jest ono w konkretnym aspekcie zgodne z warunkami określonymi już w normie prawnej lub wcześniejszej decyzji instytucji o zasięgu ogólnym, czy też że przejmuje niektóre spośród nich — które to warunki stanowią podstawę prawną dla tego ogłoszenia o wakacie — ponieważ to właśnie ogłoszenie o wakacie konkretyzuje sytuację prawną wszystkich potencjalnych skarżących i umożliwia im dowiedzenie się w niedwuznaczny i pewny sposób, jak i w jakim stopniu warunki te mają wpływ na ich interesy indywidualne.

- 57 Wynika z tego, że argument Komisji, jakoby ogłoszenie o wakacie, które zostało opublikowane jedynie w trzech językach określonych w spornej decyzji, należało uznać za akt czysto wykonawczy, na który nie może zostać wniesiona skarga, należy odrzucić.

W przedmiocie terminu na wniesienie skargi na sporną decyzję

— Argumenty uczestników

- 58 Komisja podnosi, że biorąc pod uwagę, iż sporna decyzja nie została ani opublikowana, ani notyfikowana, termin na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji rozpoczyna bieg, zgodnie z art. 230 akapit piąty WE, od momentu, gdy Republika Włoska szczegółowo zapoznała się z treścią i uzasadnieniem spornej decyzji.
- 59 Republika Włoska ograniczyła się do wskazania w pkt 11 skargi, że powzięła wiedzę o spornej decyzji „przy okazji publikacji ogłoszenia o wakacie”, nie wskazując jednak ani dokładnej daty powzięcia tej wiedzy, ani czy wypełniła obowiązek polegający na zażądaniu, w rozsądnym terminie, udostępnienia pełnego tekstu spornej decyzji po tym, gdy dowiedziała się o jej istnieniu, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym terminu na wnoszenie skarg na akty, które nie zostały opublikowane ani notyfikowane. W replice Republika Włoska również ograniczyła się do stwierdzenia, że w pełni zapoznała się z treścią spornej decyzji „dopiero pod koniec marca” 2005 r., bliżej tego stwierdzenia nie precyzując.

- 60 Komisja stwierdza brak zbiegu okoliczności pomiędzy datą powzięcia wiedzy o spornej decyzji i datą publikacji ogłoszenia o wakacie w świetle wymogu polegającego na uwzględnieniu również czasu trwania oceny ogłoszenia o wakacie i badań mających na celu zweryfikowanie istnienia wcześniejszej decyzji administracyjnej oraz pełnego zapoznania się z jej treścią. Jednakże biorąc pod uwagę po pierwsze zachowanie Republiki Włoskiej przywołane w pkt 59 powyżej, po drugie brak notyfikacji spornej decyzji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43) i w końcu brak wyjaśnień co do uzyskania tekstu spornej decyzji w inny sposób, bezużyteczne jest podnoszenie zarzutu, jak uczyniła to Republika Włosa, jakoby Komisja nie przedstawiła dowodu pełnego zapoznania się przez władze włoskie ze sporną decyzją przed publikacją lub w momencie publikacji ogłoszenia o wakacie, podczas gdy ciężar dowodu spoczywa w niniejszym przypadku na stronie skarżącej.
- 61 To zachowanie Republiki Włoskiej nie jest zgodne z wymogami określonymi w orzecznictwie i rodzi poważną wątpliwość co do zachowania terminu na wniesienie skargi w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko spornej decyzji. W tej sytuacji Komisja uważa, że data, w której Republika Włosa w pełni zapoznała się z treścią spornej decyzji, jest nieco późniejsza aniżeli data publikacji ogłoszenia o wakacie i że w związku z tym należałoby stwierdzić, że termin na wniesienie skargi na sporną decyzję, co nastąpiło dopiero w dniu 3 maja 2005 r., w tym samym momencie co wniesienie skargi na ogłoszenie o wakacie, prawdopodobnie w tym dniu już bezwocnie upłynął.
- 62 Republika Włosa podnosi w skardze, że powzięła wiedzę o spornej decyzji jedynie „przy okazji publikacji ogłoszenia o wakacie”. W replice Republika Włosa precyzuje, że jako iż ogłoszenie o wakacie nie wymienia spornej decyzji, to termin na wniesienie skargi na tę decyzję nie rozpoczął biegu w dniu publikacji ogłoszenia o wakacie. Należy wziąć pod uwagę czas niezbędny do dokonania oceny ogłoszenia o wakacie i badań mających na celu potwierdzenie istnienia spornej decyzji i pełnego zapoznania się z jej treścią. Badania te były bardziej skomplikowane ze względu na przejściowy charakter wcześniej obowiązującego środka organizacyjnego, uchylonego przez sporną decyzję. Opóźnienia spowodowane przez badania uniemożliwiły Republice Włoskiej w pełni zapoznanie się z treścią spornej decyzji do końca marca 2005 r. Komisja nie

przedstawiła dowodu, jakoby Republika Włoska zapoznała się z treścią tej decyzji wcześniej aniżeli pod koniec marca 2005 r. lub przed datą publikacji ogłoszenia o wakacie.

63 Ponadto gdyby w niniejszej sprawie rozsądne było określenie momentu, od którego liczony jest czas niezbędny do zapoznania się ze sporną decyzją na dzień publikacji ogłoszenia o wakacie, i mając na uwadze przedłużenie terminu na wniesienie skargi o stwierdzenie nieważności spornej decyzji o dziesięciodniowy termin uwzględniający odległość, na podstawie art. 102 ust. 2 regulaminu Sądu, należy stwierdzić, że skarga ta nie byłaby uważana za wniesioną po terminie. W konsekwencji Republika Włoska uważa, że wniesiona przez nią skarga została wniesiona w terminie.

64 Królestwo Hiszpanii podtrzymuje argumentację Republiki Włoskiej i dodaje, że dzień publikacji ogłoszenia o wakacie nie może być brany pod uwagę jako dzień rozpoczynający bieg terminu na zaskarżenie spornej decyzji przez Republikę Włoską, ponieważ ogłoszenie o wakacie nie zostało opublikowane we włoskiej edycji Dziennika Urzędowego, i że od władz włoskich nie można wymagać, aby czytały inną edycję Dziennika Urzędowego. W odniesieniu do krótkich ogłoszeń zamieszczonych w szczególności w dwóch dziennikach włoskich (zob. pkt 9 powyżej) należy stwierdzić, że nie są one równoważne z publikacją w Dzienniku Urzędowym i w związku z tym nie mogą być brane pod uwagę na potrzeby obliczenia terminu na wniesienie skargi.

— Ocena Sądu

65 Zgodnie z art. 230 akapit piąty WE skargę o stwierdzenie nieważności należy wnieść w terminie dwóch miesięcy. Ten krótki termin jest liczony, w zależności od przypadku, od publikacji aktu, jego notyfikacji skarżącemu bądź wobec ich braku od momentu zapoznania się przez skarżącego z tym aktem.

- 66 Z samej treści tego postanowienia wynika, że kryterium daty zapoznania się z aktem, jako początek biegu terminu na wniesienie skargi, ma charakter jedynie uzupełniający w stosunku do kryterium publikacji lub notyfikacji aktu (wyrok Trybunału z dnia 10 marca 1998 r. w sprawie C-122/95 Niemcy przeciwko Radzie, Rec. s. I-973, pkt 35; zob. również wyrok Sądu z dnia 27 listopada 2003 r. w sprawie T-190/00 Regione Siciliana przeciwko Komisji, Rec. s. II-5015, pkt 30 i przywołane tam orzecznictwo).
- 67 Zgodnie z orzecznictwem do strony powołującej się na wniesienie skargi po terminie należy przedstawienie dowodu wskazującego datę wystąpienia zdarzenia rozpoczynającego bieg terminu (zob. postanowienie Sądu z dnia 13 kwietnia 2000 r. w sprawie T-263/97 GAL Penisola Sorrentina przeciwko Komisji, Rec. s. II-2041, pkt 47 i przywołane tam orzecznictwo).
- 68 Z orzecznictwa wynika również, że w przypadku braku publikacji lub notyfikacji, do tego, kto powziął wiadomość o istnieniu dotyczącego go aktu, należy wniesienie w rozsądnym terminie o udostępnienie mu całego tekstu, lecz z tym zastrzeżeniem, że termin na wniesienie skargi rozpoczyna swój bieg dopiero od momentu, gdy zainteresowana osoba trzecia zapoznała się z dokładnym brzmieniem i uzasadnieniem danego aktu w taki sposób, aby mogła skorzystać ze swojego prawa do wniesienia skargi (wyroki Trybunału z dnia 6 lipca 1988 r. w sprawie 236/86 Dillinger Hüttenwerke przeciwko Komisji, Rec. s. 3761, pkt 14 i z dnia 19 lutego 1998 r. w sprawie C-309/95 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. I-655, pkt 18; wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawie T-17/02 Olsen przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2031, pkt 73 oraz postanowienie Sądu z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie T-426/04 Tramarin przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4765, pkt 48).
- 69 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem termin na wniesienie skargi na podstawie art. 230 WE, gwarantujący porządek publiczny, został ustanowiony w celu zapewnienia jasności i pewności prawa oraz zapobiegania wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w administracji wymiaru sprawiedliwości i do sądu wspólnotowego należy zbadanie, nawet z urzędu, czy został on zachowany (wyrok Trybunału z dnia 23 stycznia 1997 r. w sprawie C-246/95 Coen, Rec. s. I-403, pkt 21 oraz wyrok Sądu z dnia 18 września 1997 r. w sprawach połączonych T-121/96 i T-151/96 Mutual Aid Administration Services przeciwko Komisji, Rec. s. II-1355, pkt 38 i 39).

- 70 Jednakże jeżeli nie można z całą pewnością określić daty, w której strona skarżąca w pełni zapoznała się z treścią i uzasadnieniem aktu, który zaskarża, należy uznać, że termin na wniesienie skargi zaczął biec najpóźniej w dniu, co do którego można ustalić, że strona skarżąca znała już rzeczony treść i uzasadnienie (wyrok Trybunału z dnia 10 stycznia 2002 r. w sprawie C-480/99 P Plant i in. przeciwko Komisji i South Wales Small Mines, Rec. s. I-265, pkt 49).
- 71 W niniejszej sprawie pewne jest, że sporna decyzja nie została opublikowana ani notyfikowana Republice Włoskiej. Nie ma również wątpliwości co do tego, że przed wniesieniem skargi Republika Włoska w pełni zapoznała się z treścią i uzasadnieniem spornej decyzji. Nawet jeżeli wersja spornej decyzji załączona przez Republikę Włoską do wniesionej przez nią skargi zawiera sformułowania w niewielkim stopniu odmienne od tych, którymi posługują się dokumenty przedstawione przez Komisję podczas rozprawy, to pewne jest, że treść tych dwóch wersji spornej decyzji, którymi dysponuje Sąd, jest dokładnie taka sama.
- 72 Powstaje zatem pytanie, w którym dokładnie dniu Republika Włoska uzyskała kopię spornej decyzji załączoną do wniesionej przez nią skargi, ponieważ to od tego dnia zaczyna biec termin na wniesienie przez Republikę Włoską skargi na tę sporną decyzję. Należy podnieść również, że z prostego obliczenia wynika, iż na potrzeby tego, aby skarga skierowana przeciwko spornej decyzji nie była wniesiona po terminie, Republika Włoska nie powinna była zapoznać się ze sporną decyzją wcześniej aniżeli w dniu 23 lutego 2005 r.
- 73 Jako że Republika Włoska nie zawarła w swoich pismach jasnych wskazówek co do dnia, w którym otrzymała kopię spornej decyzji załączonej do wniesionej przez nią skargi, w ramach środków organizacji postępowania Sąd wezwał ją do wskazania w oparciu o dowody, którego dokładnie dnia, z jakiego źródła i w jaki sposób uzyskała ona kopię spornej decyzji, wymienionej w załączniku do wniesionej przez nią skargi.

- 74 W pierwszej odpowiedzi, która wpłynęła do sekretariatu Sądu w dniu 12 czerwca 2008 r., Republika Włoska przywołała pismo, które jej stały przedstawiciel przy Unii Europejskiej skierował w dniu 10 marca 2005 r. do sekretarza generalnego Komisji, protestując przeciwko nieopublikowaniu ogłoszenia o wakacie również w języku włoskim oraz odpowiedzi na to pismo wiceprzewodniczącego i sekretarza generalnego Komisji, obydwie noszące datę 6 kwietnia 2005 r. Republika Włoska przedstawiła kopie tych trzech dokumentów i oświadczyła, że to w następstwie otrzymania pism z dnia 6 kwietnia 2005 r. powzięła wiedzę o dokumencie wewnętrznym Komisji SEC (2004) 638/6 z dnia 26 maja 2004 r., dokumencie odmiennym aniżeli sporna decyzja, który został w niej przywołany.
- 75 W odpowiedzi uzupełniającej, która wpłynęła do sekretariatu Sądu w dniu 23 czerwca 2008 r., Republika Włoska dodała, że uzyskała kopię spornej decyzji załączoną do wniesionej przez nią skargi „przez przypadek”, dzięki stowarzyszeniu promocji języka włoskiego, nie precyzując dnia, w którym rzeczzone stowarzyszenie udostępniło jej kopię tejże decyzji.
- 76 Mimo iż brak precyzji charakteryzujący odpowiedzi udzielone przez Republikę Włoską jest niefortunny, Sąd stwierdza, że nie tylko dowód zapoznania się przez Republikę Włoską ze sporną decyzją przed dniem 23 lutego 2005 r. nie został przedstawiony przez Komisję, lecz również że, koniec końców, akta sprawy zawierają kilka elementów przemawiających za tym, że w tym dniu Republika Włoska nie powzięła jeszcze wiedzy o istnieniu spornej decyzji lub zapoznała się z jej treścią.
- 77 Po pierwsze w piśmie z dnia 10 marca 2005 r. stały przedstawiciel Republiki Włoskiej przy Unii Europejskiej wyraził silny sprzeciw przeciwko nieopublikowaniu ogłoszenia o wakacie w języku włoskim, lecz w żaden sposób nie nawiązał do spornej decyzji. Z logicznego punktu widzenia można zakładać, że protest ten dotyczyłby również spornej decyzji, gdyby Republika Włoska powzięła już wiedzę o jej istnieniu i zapoznała się z jej treścią w dniu, którym zredagowane zostało rzeczzone pismo.

- 78 Po drugie pismo sekretarza generalnego Komisji z dnia 6 kwietnia 2005 r., wystosowane w odpowiedzi na pismo z dnia 10 marca 2005 r., powołało się jedynie na „praktykę” polegającą na publikacji ogłoszeń o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla wyłącznie w trzech językach „stosowaną od listopada poprzedniego roku”, nie wzmiankując, że praktyka ta znajduje podstawę w spornej decyzji.
- 79 Jeżeli chodzi o pismo wiceprzewodniczącego Komisji również noszące datę 6 kwietnia 2005 r., to także ono nie ujawniło istnienia spornej decyzji, lecz stwierdziło jedynie, w sposób ze wszech miar dwuznaczny, że praktyka polegająca na publikowaniu ogłoszeń o wakatach wyłącznie w trzech językach wynika z dokumentu Komisji SEC (2004) 638/6 z maja 2004 r.
- 80 W końcu jeżeli chodzi o twierdzenie przez Republikę Włoską w skardze, jakoby powzięła wiedzę o spornej decyzji „przy okazji publikacji ogłoszenia o wakacie”, nie należy rozumieć go w ten sposób, że Republika Włoska powzięła wiedzę o istnieniu spornej decyzji i zapoznała się z jej treścią w dniu tej publikacji (9 lutego 2005 r.), zważywszy, że jak słusznie twierdzi Republika Włoska, ogłoszenie o wakacie w żaden sposób nie odwołuje się do spornej decyzji.
- 81 W tej sytuacji rzucone twierdzenie należy rozumieć w ten sposób, że to w następstwie publikacji ogłoszenia o wakacie Republika Włoska wszczęła badania, które doprowadziły do uzyskania przez nią kopii spornej decyzji wymienionej w skardze w późniejszym terminie, który nie może zostać precyzyjnie określony. Żaden element akt sprawy nie pozwala jednak na wysnucie wniosku, iż miało to miejsce przed dniem 23 lutego 2005 r.
- 82 Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, należy stwierdzić, że skarga została wniesiona w terminie, tak w zakresie, w jakim została wniesiona na sporną decyzję, jak i w zakresie, w jakim została wniesiona na ogłoszenie o wakacie, przy czym wniesienie jej w terminie w odniesieniu do tego drugiego aktu jest niekwestionowane.

Co do istoty

- 83 Republika Włoska podnosi tylko jeden zarzut dotyczący naruszenia art. 12 WE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, proklamowanej w dniu 7 grudnia 2000 r. w Nicei (Dz.U. 2000, C 364, s. 1), art. 1, 3, 4 i 5 rozporządzenia nr 1, art. 1e ust. 1 i art. 27 regulaminu pracowniczego, art. 18 wewnętrznego regulaminu Komisji i zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową oraz zasady poszanowania różnorodności językowej.

Argumenty uczestników

- 84 Republika Włoska podnosi, że przewidując w spornej decyzji, że ogłoszenia o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla nie będą publikowane w języku włoskim i zaniechując publikacji ogłoszenia o wakacie w języku włoskim, Komisja naruszyła art. 1, 3, 4 i 5 rozporządzenia nr 1 oraz art. 12 WE. Jej zdaniem Komisja naruszyła również art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z którym Unia szanuje różnorodność kulturalną, religijną i językową. Otóż zgodnie z orzecznictwem, z perspektywy Wspólnoty opartej na swobodzie przepływu osób szczególne znaczenie przypada ochronie praw i przywilejów jednostek na płaszczyźnie językowej, tak że wszelka dyskryminacja pośrednia ze względu na znajomość języków powinna być zabroniona (wyroki Trybunału z dnia 11 lipca 1985 r. w sprawie 137/84 Mutsch, Rec. s. 2681, pkt 11; z dnia 28 listopada 1989 r. w sprawie C-379/87 Groener, Rec. s. 3967, pkt 13 oraz z dnia 24 listopada 1998 r. w sprawie C-274/96 Bickel i Franz, Rec. s. I-7637, pkt 19 i 23).
- 85 Republika Włoska dodaje, że zasada poszanowania różnorodności językowej Wspólnoty stanowi podstawowy wymóg w odniesieniu do wszystkich jej instytucji i organów. Stosowanie systemu językowego instytucji Unii Europejskiej nie jest spod tej zasady wyłączone. System ten gwarantuje uznawanie praw językowych jednostek mających bezpośredni dostęp do instytucji wspólnotowych. Wywodzi się on ze

szczególnego charakteru więzi łączącej Wspólnotę Europejską z jej obywatelami i w związku z tym powinien być uważany za bezpośredni wyraz różnorodności językowej Unii Europejskiej.

86 Oczywiście przestrzeganie zasady poszanowania różnorodności językowej powinno być zgodne z wymaganiami życia instytucyjnego i administracyjnego, które w praktyce mogą uzasadniać pewne ograniczenia tej zasady. Jednakże tego rodzaju ograniczenia powinny być ograniczone i uzasadnione przed nadrzędne względy życia instytucyjnego i administracyjnego oraz nie naruszać samej istoty zasady nakładającej na instytucje obowiązek poszanowania i używania wszystkich języków urzędowych Wspólnoty.

87 W tym kontekście Republika Włoska rozróżnia trzy różne sytuacje, których jej zdaniem dotyczy rozporządzenie nr 1.

88 Po pierwsze, w dziedzinie komunikacji między instytucjami i obywatelami Unii zasada poszanowania różnorodności językowej przyznaje najdalej idącą ochronę. W przypadkach tych zasada ta wiąże się z podstawową zasadą demokracji, której poszanowanie wymaga w szczególności, aby podmioty prawa wspólnotowego, państwa członkowskie i obywatele europejscy mogli z łatwością uzyskać dostęp do legislacji Wspólnoty i instytucji, które są jej autorami. Trudności natury technicznej, które wydajna instytucja może i powinna przewyciężyć, nie stoją na przeszkodzie poszanowaniu różnorodności językowej.

89 Po drugie, w dziedzinie procedur administracyjnych konieczne jest również, aby zainteresowani, państwa członkowskie lub obywatele, mogli zrozumieć instytucję lub organ, z którymi mają do czynienia. Z tego względu art. 3 rozporządzenia nr 1 ustanawia obowiązek stosowania jako języka komunikacji języka zainteresowanego podmiotu. Oczywiście w tym kontekście prawa językowe zainteresowanych mogą zostać poddane ograniczeniom uzasadnionym przez potrzeby administracji (wyrok Trybunału z dnia

9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P Kik przeciwko OHIM, Rec. s. I-8283, pkt 92–94). Jednakże zgodnie z art. 290 WE jedynie Rada a nie Komisja może ustanowić zróżnicowane traktowanie języków urzędowych, dokonując stosownego i proporcjonalnego wyboru, który unika nieuzasadnionej dyskryminacji pomiędzy obywatelami europejskimi.

90 Po trzecie, w ramach wewnętrznego funkcjonowania instytucji i organów Wspólnoty art. 6 rozporządzenia nr 1 upoważnia instytucję do wyboru i narzucenia swoim pracownikom używania określonego języka pracy. Jednakże jeżeli elementarne wymogi wydajności pracy administracyjnej mogą uzasadnić narzucenie ograniczonej liczby języków pracy, wewnętrzny system językowy nie jest całkowicie oderwany od systemu komunikacji zewnętrznej instytucji. W konsekwencji wybór jednego lub większej liczby języków pracy wewnątrz instytucji jest dopuszczalny jedynie, gdy jest oparty na obiektywnych i funkcjonalnych względach oraz gdy nie ustanawia nieuzasadnionych różnic w traktowaniu między obywatelami Wspólnoty. Tak oto procedury naboru personelu instytucji powinny zapewnić udział wszystkich tych, którzy posiadają kompetencje niezbędne do zajęcia wakującego stanowiska.

91 W niniejszej sprawie publikacja ogłoszenia o wakacie na stanowisku wyższego szczebla w Komisji w trzech tylko językach jest niezgodna nie tylko z rozporządzeniem nr 1, lecz również z art. 18 ostatni akapit wewnętrznego regulaminu Komisji oraz art. 1e i art. 27 regulaminu pracowniczego.

92 Komisja uzasadniła ten środek, odwołując się do trudności związanych z tłumaczeniem tego ogłoszenia na dziewięć nowych języków urzędowych państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. Otóż trudności te, mające charakter czysto administracyjny i organizacyjny, nie mogą uzasadnić braku tłumaczenia na języki urzędowe innych państw członkowskich, i to tym bardziej że możliwość tłumaczenia na te języki nie stanowiła w przeszłości żadnego problemu.

- 93 Brak tłumaczenia przedmiotowych ogłoszeń o wakacie na języki nowych państw członkowskich mógłby zostać uzasadniony, prowizorycznie i tymczasowo, jeżeli potencjalni kandydaci pochodzący z tych państw członkowskich byłiby w stanie poznać użyteczną wiedzę o tych ogłoszeniach w inny sposób. W tym kontekście Republika Włoska uważa, że kandydatów tych należy uważać za osoby wykwalifikowane, mające dostęp do odpowiednich środków umożliwiających im uzyskanie dostatecznej ilości informacji. Zatem publikacja w prasie krajowej nowych państw członkowskich ogłoszenia dotyczącego ogłoszenia o wakacie nieprzetłumaczonego na język tego państwa lub informacji mającej taki sens przygotowanej przez Komisję dla władz krajowych tego samego państwa umożliwiłaby zarządzenie tymczasowemu naruszeniu systemu językowego Unii Europejskiej.
- 94 Jednakże decyzja Komisji o zaniechaniu tłumaczenia przedmiotowych ogłoszeń o wakacie na wszystkie języki urzędowe, z wyjątkiem trzech, jest środkiem nieracjonalnym w zakresie, w jakim w celu uniknięcia dyskryminacji języków nowych państw członkowskich Komisja dopuściła się dodatkowo dyskryminacji większości języków urzędowych starych państw członkowskich. Tak oto inicjatywa mająca na celu zarządzenie dyskryminacji, zwiększając liczbę podmiotów i języków stanowiących przedmiot dyskryminacji, ma skutek w postaci zaostrzenia problemu w miejsce jego rozwiązania.
- 95 Ten sam nieracjonalny wybór narusza również zasadę proporcjonalności, ponieważ przyznaje on korzyść i uprzywilejowaną pozycję ograniczonej grupie języków, mianowicie językom niemieckiemu, angielskiemu i francuskiemu. Oczywiście art. 6 rozporządzenia nr 1 zezwala instytucjom określać warunki stosowania systemu językowego Wspólnoty w swych regulaminach. Jednakże żadna norma pisana nie wymienia trzech wyżej wymienionych języków jako języki pracy wewnętrznej Komisji. Ponadto ogłoszenia o wakatach na stanowiskach, o których mowa w art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego, nie podlegają wewnętrznemu systemowi językowemu instytucji. W konsekwencji ewentualne używanie przez Komisję ograniczonej liczby języków na potrzeby procedur wewnętrznych nie ma konsekwencji ani dla systemu językowego Wspólnoty, określonego przez Radę na podstawie art. 290 WE, ani dla warunków naboru personelu instytucji.

- 96 W replice Republika Włosa dodaje, że sytuacja, która powstała w związku z rozszerzeniem Unii w dniu 1 maja 2004 r., nie uzasadnia obniżenia statusu prawnego języków państw członkowskich na podstawie środka autoorganizacyjnego. Rozszerzenie to może uzasadnić co najwyżej zróżnicowane traktowanie języków nowych państw członkowskich, a i to wyłącznie przejściowo i w drodze decyzji Rady podjętej jednomyślnie zgodnie z art. 290 WE. Wobec braku takiej wcześniejszej decyzji Rady sporny środek Komisji jest dotknięty nieprawidłowością w postaci całkowitego braku kompetencji i w związku z tym powinien zostać uznany za niedozwolony. Sama tylko okoliczność, że sporna decyzja została przyjęta przez Kolegium Komisarzy, a nie przez dyrekcję generalną Komisji, nie nadaje jej charakteru zgodnego z prawem, ponieważ w niniejszej sprawie wydanie tej decyzji nie należy do kompetencji jednego czy drugiego wymienionego organu Komisji, lecz do kompetencji powierzonych Komisji jako takiej.
- 97 Po pierwsze Królestwo Hiszpanii powołuje brak kompetencji Komisji, ponieważ Rada nie przyjęła żadnego środka pozwalającego Komisji na przyjęcie spornej decyzji i wprowadzenie jej w życie. Daleko idące konsekwencje spornej decyzji są nie do przyjęcia bez wcześniejszej decyzji Rady, która stanowiłaby podstawę prawną dla środków przyjmowanych przez Komisję.
- 98 Po drugie Królestwo Hiszpanii powołuje niedostateczność uzasadnienia spornej decyzji. Podobnie jak Republika Włosa, Królestwo Hiszpanii uważa, że problemy związane z możliwością dokonania tłumaczenia na języki nowych państw członkowskich nie uzasadniają zaniechania tłumaczenia ogłoszeń o wakacie na wszystkie języki z wyjątkiem trzech. Dodaje ono, że skoro ogłoszenia powinny być zostać przetłumaczone, nawet częściowo, na wszystkie języki na potrzeby publikacji ogłoszeń w prasie, nic nie stało na przeszkodzie publikacji tych ogłoszeń we wszystkich językach również w Dzienniku Urzędowym. W końcu Królestwo Hiszpanii przypomina, że w niniejszej sprawie ogłoszenie o wakacie było zaadresowane do kandydatów pochodzących ze wszystkich państw członkowskich, a nie tylko z nowych państw członkowskich.
- 99 Po trzecie Królestwo Hiszpanii podtrzymuje argumentację Republiki Włoskiej, zgodnie z którą publikacja ogłoszeń o wakacie, których dotyczy sporna decyzja, jedynie w trzech językach nadaje tym językom pozycję uprzywilejowaną, naruszając zasadę niedys-

kryminacji i zasadę proporcjonalności. Zdaniem Królestwa Hiszpanii ma to miejsce tym bardziej, że Komisja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia dla wyboru trzech przedmiotowych języków.

100 W końcu Królestwo Hiszpanii uważa, że wbrew temu, co podnosi Komisja, pomiędzy sprawą niniejszą a tą, która doprowadziła do wydania wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust, przywołaną w pkt 20 powyżej, nie została wykazana żadna analogia. Otóż ogłoszenia o naborze do Eurojust, których dotyczyła to ostatnia sprawa, zostały opublikowane we wszystkich językach. Wszyscy zainteresowani zostali zatem zrównani, niezależnie od ich przynależności państwowej. Tymczasem w niniejszej sprawie Hiszpan, który pragnąłby zgłosić swoją kandydaturę na stanowisko dyrektora generalnego OLAF, zmuszony byłby przeczytać pewnego określonego dnia pewien określony dziennik hiszpański, ponieważ nie można nakładać na nikogo obowiązku zapoznawania się z wydaniem Dziennika Urzędowego w językach innych aniżeli jego język ojczysty. I tak zdaniem Królestwa Hiszpanii publikacja ogłoszeń o wakacie jedynie w niemieckiej, angielskiej i francuskiej wersji językowej Dziennika Urzędowego jest, sama w sobie, wystarczającym powodem dla stwierdzenia jej nieważności. Ponadto Eurojust nie przedstawił żadnego uzasadnienia zmian w systemie językowym, jakich dokonały opublikowane przez ten organ ogłoszenia o naborze. W niniejszej sprawie, wręcz przeciwnie, wykluczenie niektórych języków, o czym zdecydowała Komisja, zostało uzasadnione związkiem z brakiem możliwości przetłumaczenia ogłoszeń o wakacie na języki nowych państw członkowskich. Jednakże uzasadnienie to nie nadaje spornemu środkowi charakteru środka odpowiedniego czy proporcjonalnego.

101 Republika Łotewska podtrzymuje argumentację Republiki Włoskiej i podnosi, że sporna decyzja narusza zasady pewności prawa, niedyskryminacji i proporcjonalności.

102 Po pierwsze Republika Łotewska podnosi, że w świetle art. 4 i 5 rozporządzenia nr 1 osoby pragnące przedstawić swoje kandydatury na stanowiska wyższego szczebla w Komisji mogą zgodnie z prawem oczekiwać, że odnośne ogłoszenia o wakacie zostaną opublikowane w Dzienniku Urzędowym we wszystkich językach urzędowych. Otóż sama sporna decyzja nie została opublikowana w Dzienniku Urzędowym, aby poinformować potencjalnych kandydatów, których językiem ojczystym nie jest język niemiecki, angielski ani francuski, że od tego momentu mogą zapoznać się

z ogłoszeniami o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla wyłącznie w tych trzech wersjach językowych Dziennika Urzędowego. Sytuacja ta stanowi naruszenie zasady pewności prawa.

- 103 Po drugie Republika Łotewska twierdzi, że publikacja ogłoszeń o wakatach w Komisji na stanowiskach wyższego szczebla jedynie w językach angielskim, francuskim i niemieckim daje niestosowną przewagę obywatelom pewnych państw członkowskich, naruszając zasadę niedyskryminacji. W tym kontekście Republika Łotewska podnosi, że mimo iż ani prawo wspólnotowe, ani orzecznictwo nie odwołują się bezpośrednio do zasady równości języków, zasada ta, jako szczególna forma zakazu dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, wynika z art. 12 WE, ponieważ znajomość języka jest bezpośrednio związana z przynależnością państwową. Ponadto istnienie zasady równości języków nie zostało odrzucone w wyroku w sprawie Kik przeciwko OHIM, przywołanym w pkt 89 powyżej, i wynika również z art. 1 rozporządzenia nr 1 oraz art. 314 WE.
- 104 Po trzecie Republika Łotewska uważa, że względy natury finansowej lub ewentualne problemy związane z możliwościami dokonania tłumaczenia nie uzasadniają dyskryminacji pomiędzy językami. Ponadto argumenty Komisji dotyczące kosztów nie są jej zdaniem przekonujące, ponieważ ekwiwalentne zasoby ludzkie i środki finansowe były niezbędne na potrzeby przetłumaczenia i opublikowania ogłoszeń w prasie krajowej państw członkowskich. Dodatkowo Komisja mogła była uniknąć przeciążenia swoich służb tłumaczenia, decydując się na niedokonywanie tłumaczenia na wszystkie języki innych, mniej istotnych tekstów, takich jak decyzje indywidualne, które dotyczą tylko jednej osoby. W końcu Komisja, biorąc pod uwagę doświadczenie zebrane podczas wcześniejszych rozszerzeń Unii, powinna była przygotować się w stosownym czasie na potrzeby zapewnienia i wzmocnienia środków koniecznych do sprostania ewentualnym problemom polegającym na braku możliwości dokonania tłumaczeń w następstwie rozszerzenia w 2004 r.
- 105 W końcu Republika Łotewska uważa, że w niniejszej sprawie naruszona została również zasada proporcjonalności. Jej zdaniem Komisja nie uczyniła wszystkiego, co było możliwe w celu ograniczenia zakresu niedogodności wynikających z braku publikacji przedmiotowych ogłoszeń o wakacie we wszystkich językach urzędowych. W tym kontekście ani wybór na potrzeby publikacji tych ogłoszeń w Dzienniku Urzędowym

trzech języków najczęściej używanych w Unii Europejskiej, ani publikacja w innych językach ogłoszeń w prasie krajowej nie są wystarczające. Prasa krajowa nie jest porównywalna z Dziennikiem Urzędowym. Możliwe było co najmniej opublikowanie — wraz z publikacją ogłoszeń w dziennikach państw członkowskich — w innych wersjach językowych Dziennika Urzędowego ogólnego opisu każdego z wakujących stanowisk wraz ze wzmianką, że całość dotyczących go informacji jest dostępny w jego niemieckiej, angielskiej i francuskiej wersji językowej.

106 Komisja zauważa, że argumenty przedstawione przez Republikę Włoską powtarzają, niemalże dokładnie, niektóre rozważania rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura dotyczące przywołanego w pkt 20 powyżej wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust, Zb.Orz. s. I-2079. Komisja podkreśla, że pomiędzy sprawą tą a sprawą będącą przedmiotem niniejszego postępowania zachodzi fundamentalna różnica, ponieważ inaczej aniżeli w sprawie, której dotyczyła wyżej wymieniona opinia rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura dotycząca wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust, sporna decyzja i sporne ogłoszenia o wakacie nie zawierają żadnej wskazówki dotyczącej koniecznej znajomości określonych języków wspólnotowych. Niemniej jednak zdaniem Komisji uważna i całościowa lektura wyżej wymienionej opinii rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura dotyczącej wyroku w sprawie Hiszpania przeciwko Eurojust wykazuje, że stanowisko zajmowane przez Komisję w niniejszej sprawie, odpowiednio ograniczone w czasie i całkowicie spójne z systemem językowym mającym zastosowanie do Komisji, należy uznać za zgodne z zasadą różnorodności językowej i w związku tym uzasadnione, adekwatne i proporcjonalne.

107 Komisja podnosi, że publikacja ogłoszenia o wakacie na stanowisku wyższego szczebla ma przede wszystkim na celu poinformowanie pewnej ograniczonej liczby wyjątkowo wykwalifikowanych kandydatów o istnieniu tego wakującego stanowiska wymagającego pewnych specyficznych umiejętności i znacznego doświadczenia zawodowego. Ogłoszenie to jest oczywiście skierowane na zewnątrz i może być zaskarżone przez kandydatów spoza [Komisji]. Jednakże należy również uważać je za przepis przyjęty w interesie służby i związany bardziej bezpośrednio z wewnętrzną organizacją Komisji. W tym sensie stanowi ono projekcję na zewnątrz wewnętrznych środków o charakterze administracyjnym, przyjętych przez Komisję na potrzeby jej dobrego funkcjonowania. W konsekwencji ogłoszenie tego rodzaju nie należy do sfery stosunków Komisji ze światem zewnętrznym.

- 108 Zdaniem Komisji wynika z tego, że ani sporna decyzja, ani ogłoszenia o wakacie nie stanowią aktów, których publikacja we wszystkich językach urzędowych jest wymagana przez art. 4 rozporządzenia nr 1. Ujmując rzecz bardziej ogólnie, należy stwierdzić, że w przekonaniu Komisji z orzecznictwa wynika, że rozporządzenie nr 1 nie ma zastosowania do stosunków między instytucjami a ich pracownikami. Komisja uważa, że wniosek ten dotyczy również kandydatów w konkursach organizowanych przez instytucje, ponieważ kandydaci ci byli w orzecznictwie zawsze traktowani w ten sam sposób co urzędnicy i pracownicy instytucji.
- 109 Zdaniem Komisji wewnętrzny system językowy instytucji, którego zewnętrzny przejaw stanowi ogłoszenie o wakacie, nie przewiduje w ramach stosunków zawodowych z daną instytucją prawa do używania języka wybranego przez urzędnika lub kandydata biorącego udział w procedurze naboru. Tym natomiast, co ma szczególne znaczenie w kontekście sposobu komunikacji z instytucją i jej personelem bądź kandydatami spoza tej instytucji, jest możliwość skutecznego powzięcia przez urzędników i kandydatów znajomości dotyczących ich przepisów.
- 110 Szczególna sytuacja, w której znaleźli się kandydaci, których dotyczy ogłoszenie o konkursie lub ogłoszenie o wakacie tego typu co sporne ogłoszenia, uzasadnia zdaniem Komisji stosowanie w procedurach konkursowych języków roboczych, określanych przez odnośną instytucję. W tym kontekście konieczne jest istnienie związku między użytymi językami i umiejętnościami wymaganymi dla potrzeb wykonywania przedmiotowych funkcji oraz brak nadmiernego uszczerbku dla interesu prawnego potencjalnych kandydatów, co stanowi granicę dyskrecjonalnych uprawnień instytucji.
- 111 Komisja podnosi, że korzystając ze swojego uprawnienia dyskrecjonalnego, instytucja może również wymagać od kandydatów na stanowisko znajomości określonych języków urzędowych stosownie do obiektywnych wymogów służby. Jednakże nie jest tak w niniejszej sprawie, ponieważ ogłoszenie o wakacie nie zawierało żadnego szczególnego warunku dotyczącego znajomości jednego z trzech języków roboczych Komisji, w których zostało ono opublikowane. Ogłoszenie to wymagało jedynie, aby dokumenty kandydata zostały zredagowane w jednym z tych trzech języków. W związku z tym ogłoszenie o wakacie nie może samo w sobie powodować

jakiegokolwiek uszczerbku dla interesów potencjalnych kandydatów, jeżeli chodzi o ich umiejętności lingwistyczne. Komisja uważa, że biorąc pod uwagę charakter funkcji i zadań dyrektora generalnego OLAF, które wymagają zdolności pracy w kompleksowym środowisku multikulturalnym, miała absolutnie prawo wymagać od kandydatów na to stanowisko znajomości jednego z trzech języków używanych na potrzeby komunikacji wewnętrznej w instytucji. Otóż związek między zastosowaniem tych trzech języków a specyficznymi umiejętnościami wymaganymi na potrzeby wykonywania przedmiotowej funkcji, opisanej w ogłoszeniu o wakacie, może zostać wyraźnie zidentyfikowany.

- 112 W każdym bądź razie Komisja uważa, że nie istnieje żaden dowód rzeczywistej szkody poniesionej przez kandydatów, których dotyczy ogłoszenie o wakacie, ze względu na jego opublikowanie jedynie w trzech językach. Ogłoszenie zostało opublikowane na całym terytorium Unii Europejskiej, w tym również na terytorium Włoch, i w konsekwencji wszyscy obywatele włoscy spełniający warunki określone w ogłoszeniu o wakacie mogli zgłosić swoje kandydatury. Otóż obywatele włoscy byli bardzo silnie reprezentowani liczbowo pośród zgłoszonych kandydatów, ponieważ stanowili 14% wszystkich kandydatów i jedynie obywatele jednego innego państwa Unii byli od nich odrobinę liczniejsi. Ponadto kandydaci włoscy byli nie tylko dużo liczniejsi aniżeli kandydaci niemieckojęzyczni, lecz byli nawet ponad trzy razy liczniejsi aniżeli kandydaci anglojęzyczni. Z danych tych Komisja wnioskuje, że czynnik językowy nie miał żadnego wpływu na składanie kandydatur i mógł nie mieć żadnego skutku zniechęcającego obywateli europejskich, których język ojczysty jest inny aniżeli ten, w którym opublikowane zostało ogłoszenie o wakacie. Ponadto Komisja nie otrzymała żadnej reklamacji dotyczącej wybranego przez nią systemu językowego, co pozwala jej dojść do wniosku, że kandydaci, których dotyczyło ogłoszenie o wakacie, nie doznali żadnego rodzaju dyskryminacji ze względu na ich język lub przynależność państwową.
- 113 W końcu Komisja uważa, że biorąc pod uwagę dobrze znane trudności w dziedzinie tłumaczeń, pragmatyczne stanowisko, które zajęła w niniejszej sprawie, jest w dużym stopniu zainspirowane przez względy związane z wydajnością i dobrym funkcjonowaniem instytucji i nie wydaje się, aby było ono nadmiernie oddalone od tego przedstawionego w pkt 92–94 wyżej wymienionego w pkt 89 wyroku w sprawie Kik przeciwko OHIM.

Ocena Sądu

- 114 W pierwszej kolejności Sąd przypomina, że sporna decyzja dotyczy wyłącznie publikowanych w Dzienniku Urzędowym skierowanych do kandydatów zewnętrznych ogłoszeń o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla w Komisji.
- 115 W drugiej kolejności należy podnieść, że żaden przepis ani żadna zasada prawa wspólnotowego nie wymaga, aby publikacje te były dokonywane systematycznie we wszystkich językach urzędowych.
- 116 Oczywiście prawdą jest, że stanowiska te mogą potencjalnie zainteresować kandydatów pochodzących ze wszystkich państw członkowskich. Jednakże jak orzekł już Trybunał, liczne odwołania w traktacie WE do stosowania języków w Unii Europejskiej, w tym w szczególności w art. 290 WE i 314 WE, powołane przez Republikę Włoską i interwenientów, nie mogą być uważane za przejaw ogólnej zasady prawa wspólnotowego zapewniającej każdemu obywatelowi prawo do tego, aby wszystko, co może mieć wpływ na jego prawa, było redagowane we wszelkich okolicznościach w jego języku (ww. w pkt 89 wyrok w sprawie Kik przeciwko OHIM, pkt 82).
- 117 Taka zasada, implikująca obowiązek systematycznego publikowania przedmiotowych ogłoszeń o wakacie przez instytucje w Dzienniku Urzędowym w każdym języku urzędowym, nie może być również wywodzona z rozporządzenia nr 1. I tak oto orzeczone zostało, że rozporządzenie to nie ma zastosowania do stosunków między instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami, ponieważ określa ono jedynie system językowy mający zastosowanie między instytucjami Wspólnoty Europejskiej a państwem członkowskim lub osobami podlegającymi jurysdykcji jednego z tych państw członkowskich (wyrok Sądu z dnia 5 października 2005 r. w sprawie T-203/03 Rasmussen przeciwko Komisji, Zb.Orz. SP s. I-A-279 i II-1287, pkt 60).

- 118 Urzędnicy i inni pracownicy Wspólnot, jak również kandydaci na te stanowiska, podlegają — jeżeli chodzi o stosowanie postanowień regulaminu pracowniczego, włącznie z tymi, które dotyczą naboru w ramach instytucji — jedynie jurysdykcji Wspólnot. Ponadto art. 6 rozporządzenia nr 1 wyraźnie zezwala instytucjom na określenie warunków stosowania systemu językowego w ich regulaminach (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 7 lutego 2001 r. w sprawie T-118/99 Bonaiti Brighina przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-25 i II-97, pkt 13).
- 119 Traktowanie — jeżeli chodzi o mający zastosowanie system językowy — na równi z urzędnikami i innymi pracownikami Wspólnot kandydatów na te stanowiska znajduje uzasadnienie w okoliczności, że kandydat ten nawiązuje stosunek z instytucją wspólnotową wyłącznie w celu uzyskania stanowiska urzędnika bądź pracownika, do czego — co zostanie omówione poniżej — pewne umiejętności lingwistyczne są niezbędne i mogą być wymagane przez przepisy wspólnotowe dotyczące naboru na przedmiotowe stanowisko.
- 120 Artykuł 18 wewnętrznego regulaminu Komisji, również powoływany przez Republikę Włoską, także nie ustanawia obowiązku systematycznego publikowania ogłoszeń o wakatach dotyczących stanowisk wakujących w Komisji we wszystkich językach. W niniejszej sprawie artykuł ten jest pozbawiony znaczenia, ponieważ zgodnie ze swoim brzmieniem ma zastosowanie jedynie do aktów określonych w art. 249 WE i art. 161 EA, a nie do aktów takich jak ogłoszenie o wakacie, które Komisja przyjmuje jako organ powołujący (zwany dalej „organem powołującym”), w rozumieniu odpowiednich przepisów regulaminu pracowniczego.
- 121 W końcu regulamin pracowniczy z jednej strony nie zawiera żadnego przepisu ustanawiającego obowiązek publikowania ogłoszeń o wakacie we wszystkich językach urzędowych i po drugie upoważnia w swoim art. 29 ust. 2 organ powołujący do przeprowadzenia procedury, która wydaje mu się właściwa do dokonania naboru na stanowiska wyższego szczebla.

- 122 A zatem Komisja miała w niniejszej sprawie prawo do przyjęcia spornej decyzji w celu uregulowania — w ramach kompetencji przyznanej jej przez art. 6 rozporządzenia nr 1 i art. 29 ust. 2 regulaminu pracowniczego — kwestii języków skierowanej do kandydatów zewnętrznych publikacji ogłoszeń o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla, która to kwestia, co zostało już podniesione, stanowi szczególny aspekt procedury naboru personelu należącego do tej kategorii. W związku z tym Republika Włoska i interwenienci błędnie podnoszą brak kompetencji Komisji do przyjęcia spornej decyzji.
- 123 Po trzecie, jeżeli chodzi o jakoby niewystarczające uzasadnienie spornej decyzji, kwestię podniesioną przez Królestwo Hiszpanii, lecz która w każdym bądź razie wymaga oceny przez Sąd nawet z urzędu, należy przypomnieć, że zakres obowiązku uzasadnienia zależy od charakteru danego aktu i że gdy chodzi o akt powszechnie obowiązujący, uzasadnienie może się ograniczać po pierwsze do wskazania całościowej sytuacji, która doprowadziła do jego wydania, a po drugie ogólnych celów, jakim ma on służyć (wyroki Trybunału z dnia 13 marca 1968 r. w sprawie 5/67 Beus, Rec. s. 125, 143 oraz z dnia 19 listopada 1998 r. w sprawie C-284/94 Hiszpania przeciwko Radzie, Rec. s. I-7309, pkt 28).
- 124 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie sporna decyzja jest zgodna z wyżej wymienionymi wymogami dotyczącymi uzasadnienia, ponieważ wskazuje całościową sytuację, która doprowadziła do jej przyjęcia, oraz ogólne cele, które decyzja ta proponuje osiągnąć, odwołując się do możliwości dokonania tłumaczeń przez dyrekcję generalną tłumaczeń Komisji. Dokonując lektury spornej decyzji oraz dokumentów, do których odsyła (zob. pkt 5–7, 14 i 15 powyżej), oczywiste jest, że biorąc pod uwagę niedobór zasobów służby tłumaczeń, ma ona na celu zredukowanie zapotrzebowania na tłumaczenia w celu uniknięcia przeciążenia służby tłumaczeń.
- 125 Republika Włoska i interwenienci błędnie podnoszą w tym kontekście zarzut niespójności między brakiem możliwości dokonania tłumaczeń na języki nowych państw członkowskich i nieprzetłumaczeniem ogłoszeń o wakacie na wszystkie języki starych państw członkowskich.

126 Otóż wersja spornej decyzji załączona do skargi i dokument Komisji PERS (2004) 203, do którego odsyła wersja spornej decyzji załączona do protokołu z 1678. posiedzenia Komisji, odwołują się w ogólny sposób odpowiednio do „możliwości dokonywania tłumaczeń przez dyrekcję generalną tłumaczeń”, względnie do „nadmiaru pracy bieżącej” w tej dyrekcji generalnej, a nie tylko do możliwości dokonywania tłumaczeń na nowe języki. Odwołanie w dwóch wyżej wymienionych dokumentach do dokumentu SEC (2004) 638/6 z dnia 26 maja 2004 r., który dotyczy możliwości dokonywania tłumaczeń na nowe języki urzędowe, nie prowadziłyby do innego wniosku, ponieważ nie chodzi tylko o uzasadnienie środka przyjętego przez sporną decyzję.

127 Po czwarte należy podnieść, że nawet jeżeli Komisja ma prawo zastosować środki, które wydają się jej odpowiednie do uregulowania aspektów procedury naboru swojego personelu wyższego szczebla, to niemniej jednak środki te nie mogą prowadzić do dyskryminacji ze względu na język pomiędzy kandydatami na określone stanowisko.

128 Po pierwsze tego rodzaju dyskryminacja jest zakazana *expressis verbis* przez art. 1e ust. 1 regulaminu pracowniczego oraz ust. 6 tego samego artykułu stanowiący, że przy stosowaniu zasady niedyskryminacji oraz zasady proporcjonalności należy zapewnić, by wszelkie ograniczenia tych zasad opierały się na obiektywnych i uzasadnionych podstawach oraz służyły osiągnięciu zgodnych z prawem celów w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej.

129 Po drugie również art. 27 regulaminu stoi na przeszkodzie temu, aby organ powołujący wymagał od kandydatów na stanowisko perfekcyjnej znajomości określonego języka urzędowego, ponieważ skutkiem takiego warunku językowego jest zarezerwowanie tego stanowiska dla określonej narodowości, przy czym nie jest to uzasadnione względami związanymi z funkcjonowaniem służby (wyrok Trybunału z dnia 4 marca 1964 r. w sprawie 15/63 Lassalle przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 57, 73 i 74).

- 130 A zatem jeżeli Komisja decyduje się opublikować w Dzienniku Urzędowym pełny tekst ogłoszenia o wakacie na stanowisku wyższego szczebla jedynie w niektórych językach, to powinna, w celu uniknięcia dyskryminacji ze względu na język kandydatów potencjalnie zainteresowanych tym ogłoszeniem, przyjąć odpowiednie środki służące poinformowaniu wszystkich tych kandydatów o istnieniu danego ogłoszenia o wakacie i wersjach językowych, w których zostało ono opublikowane w całości.
- 131 Jeżeli warunek ten jest spełniony, publikacja w Dzienniku Urzędowym ogłoszenia o wakacie w ramach grupy zaszerogowania, o której mowa w spornej decyzji, w ograniczonej liczbie języków nie może prowadzić do dyskryminacji poszczególnych kandydatów, jeżeli pewne jest, że posiadają oni dostatecznie dobrą znajomość co najmniej jednego z tych języków, umożliwiającą im zapoznanie się w użyteczny sposób z treścią tego ogłoszenia.
- 132 W tym kontekście należy przypomnieć orzecznictwo, zgodnie z którym okoliczność, że dokumenty zaadresowane przez administrację do jednego z jej urzędników są zredagowane w języku innym aniżeli jego język ojczysty lub pierwszy język obcy wybrany przez niego, nie stanowi żadnego naruszenia praw tego urzędnika, jeżeli posiada on dobrą znajomość języka używanego przez administrację umożliwiającą mu efektywne i łatwe zapoznanie się z treścią tych dokumentów (zob. podobnie ww. w pkt 117 wyrok w sprawie Rasmussen przeciwko Komisji, pkt 62–64). Wniosek ten jest uprawniony również wtedy, gdy chodzi o akt skierowany do wszystkich urzędników lub kandydatów uczestniczących w procedurze naboru, taki jak ogłoszenie o wakacie.
- 133 Należy przypomnieć również, że w świetle art. 28 lit. f) regulaminu pracowniczego każdy kandydat biorący udział w procedurze naboru musi wykazać gruntowną znajomość jednego z języków Wspólnot oraz zadowalającą znajomość innego języka Wspólnoty w zakresie niezbędnym do wykonywania swoich obowiązków. Chodzi o minimalną znajomość języka niezbędną na potrzeby naboru urzędników wspólnotowych, przy czym w pewnych wypadkach instytucje mogą określić bardziej surowe wymogi językowe na potrzeby naboru na określone stanowisko (zob. podobnie ww. w pkt 43 wyrok w sprawie Pappas przeciwko Komitetowi Regionów, pkt 85).

- 134 I tak, jeżeli potrzeby służby lub wymogi zatrudnienia tego wymagają, dana instytucja może zgodnie z prawem sprecyzować języki, których gruntowna lub zadowalająca znajomość jest wymagana (zob. a contrario ww. w pkt 129 wyrok w sprawie Lassalle przeciwko Parlamentowi, pkt 73 i 74; zob. również opinię rzecznika generalnego M. Lagrange w tej samej sprawie, Rec. s. 77, 94). W tym ostatnim przypadku okoliczność, że tekst przedmiotowego ogłoszenia o wakacie jest dostępny wyłącznie w tych językach, nie może prowadzić do dyskryminacji między kandydatami, ponieważ wszyscy powinni dobrze znać przynajmniej jeden z tych języków.
- 135 Tymczasem publikacja w Dzienniku Urzędowym tekstu ogłoszenia o wakacie wyłącznie w niektórych językach wspólnotowych, podczas gdy jedynie osoby posiadające znajomość innych języków wspólnotowych mogą przedstawić swoje kandydatury, może prowadzić, wobec braku innych środków umożliwiających tej ostatniej kategorii potencjalnych kandydatów zapoznanie się w użyteczny sposób z treścią tego ogłoszenia, do ich dyskryminacji.
- 136 Otóż w takiej sytuacji kandydaci ci znajdują się w sytuacji mniej korzystnej niż sytuacja innych kandydatów, ponieważ nie są oni w stanie zapoznać się w użyteczny sposób z kwalifikacjami wymaganymi przez ogłoszenie o wakacie ani z warunkami oraz zasadami procedury naboru. To zapoznanie się stanowi tymczasem warunek wstępny, niezbędny do optymalnej prezentacji ich kandydatury w celu zmaksymalizowania ich szans na wybór na dane stanowisko.
- 137 W niniejszej sprawie sporna decyzja stanowi, że publikacje skierowanych do kandydatów zewnętrznych w Dzienniku Urzędowym ogłoszeń o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla są od tego momentu dokonywane wyłącznie w języku niemieckim, angielskim i francuskim. Wyklucza ona zatem publikację w innych wersjach językowych Dziennika Urzędowego pełnego tekstu przedmiotowych ogłoszeń o wakatach, podczas gdy nie przewiduje ona ani publikacji w tych innych wersjach językowych ogłoszenia informującego o istnieniu takiego ogłoszenia o wakacie, odsyłającego do niemieckiej, angielskiej i francuskiej wersji językowej w celu uzyskania jego pełnego tekstu, ani przyjęcia innych ekwiwalentnych środków.

- 138 Biorąc pod uwagę również okoliczność, że sama sporna decyzja nie została opublikowana w Dzienniku Urzędowym w celu poinformowania czytelników innych wersji językowych aniżeli niemiecka, angielska i francuska o istotnej zmianie praktyki, jaką wprowadziła, należy stwierdzić, że istnieje poważne ryzyko, iż potencjalni kandydaci, których język ojczysty jest inny aniżeli trzy języki określone w spornej decyzji, nie zostali nawet poinformowani o istnieniu ogłoszenia o wakacie, które mogłoby ich zainteresować. Nawet jeśli kandydaci posiadaliby dobrą znajomość przynajmniej jednego języka — niemieckiego, angielskiego albo francuskiego, nie można by przypuszczać, że korzystają z innej wersji językowej Dziennika Urzędowego aniżeli ta opublikowana w ich języku ojczystym.
- 139 Ponadto należy podnieść, że sporna decyzja odwołuje się, w ogólny sposób, do wszystkich procedur naboru na stanowiska wyższego szczebla w Komisji. Wobec braku wskazówki tego rodzaju w spornej decyzji lub ogłoszeniu o wakacie nie można przypuszczać, że znajomość niemieckiego, angielskiego lub angielskiego jest zawsze niezbędna do zajmowania tych stanowisk. Dowód stanowi, iż ogłoszenie o wakacie, które dotyczy właśnie stanowiska tej kategorii, wymaga jedynie „gruntownej znajomości jednego z języków Unii Europejskiej oraz zadowalającej znajomości innego języka Unii”.
- 140 Okoliczność powołana przez Komisję, że dokument SEC (2004) 638/6 oraz ogłoszenie o wakacie przewidują, iż procedury naboru na stanowiska wyższego szczebla są przeprowadzane wyłącznie w języku niemieckim, angielskim lub francuskim, nie prowadzi do przeciwnego wniosku. Jeżeli Komisja uzna, że ze zgodnych z prawem względów, związanych z dobrym funkcjonowaniem służby, dobra znajomość co najmniej jednego spośród wyżej wymienionych języków jest niezbędna, to musi zamieścić zapis mający taki sens w ogłoszeniach o wakatach na tych stanowiskach. Ponieważ nie jest tak w niniejszej sprawie, należy odrzucić ten argument, bez potrzeby rozstrzygania w przedmiocie konsekwencji, jakie w kontekście zgodności z prawem procedury naboru pociąga za sobą ograniczenie liczby języków używanych podczas przeprowadzania tych procedur.
- 141 Otóż jeżeli chodzi o ogłoszenie o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla, niewymagające znajomości co najmniej jednego spośród trzech wyżej wymienionych języków, sporna decyzja nie przewiduje żadnego środka umożliwiającego potencjalnym kandydatom nieposiadającym dobrej znajomości co najmniej jednego z tych języków

zapoznanie się z treścią tego ogłoszenia, dostępnego jedynie w trzech odnośnych językach urzędowych. Nie została nawet przewidziana możliwość zwrócenia się do Komisji z prośbą o tłumaczenie odnośnego ogłoszenia o wakacie.

142 Z powyższych rozważań wynika, że stosowanie spornej decyzji może prowadzić do dyskryminacji ze względu na język między kandydatami w ramach procedury naboru.

143 Komisja podnosi jednakże w istocie, że ewentualność wystąpienia tej dyskryminacji jest raczej teoretyczna. Komisja uważa, że trzy języki wybrane przez sporną decyzję są językami wewnętrznej pracy Komisji i co najmniej jeden z tych języków jest niewątpliwie znany zainteresowanym odnośnymi stanowiskami, którzy z konieczności są osobami wysoko wykwalifikowanymi. Ponadto jeżeli chodzi o brak możliwości tłumaczenia, przyjęcie spornej decyzji było jej zdaniem zainspirowane względami związanymi z wydajnością i dobrym funkcjonowaniem Komisji.

144 Argumentacja ta nie może zostać uznana. Po pierwsze, jeżeli chodzi o okoliczność, że trzy języki wybrane przez sporną decyzję są językami wewnętrznej pracy Komisji, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że instytucja nie może ograniczyć się do zaadresowania do urzędnika decyzji indywidualnej sformułowanej w języku pracy, lecz powinna zapewnić, aby urzędnik ten miał wystarczająco dobrą znajomość używanego języka, a gdyby tak nie było, instytucja ma obowiązek dostarczenia mu tłumaczenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 23 marca 2000 r. w sprawie T-197/98 Rudolph przeciwko Komisji, RecFP s. I-A-55 i II-241, pkt 45–47 oraz ww. w pkt 118 wyrok w sprawie Bonaiti Brighina przeciwko Komisji, pkt 20 i 21).

145 Biorąc pod uwagę to orzecznictwo, które w drodze analogii stosuje się do kandydatów w procedurze naboru, należy stwierdzić, że instytucja nie może ograniczyć się do używania na potrzeby ogłoszenia o wakacie na stanowisku w ramach tej instytucji języków pracy wewnętrznej, lecz powinna zapewnić, aby wszyscy potencjalni kandydaci

mogli być w stanie powziąć użyteczną wiedzę o istnieniu odnośnego ogłoszenia o wakacie i zapoznać się z jego treścią.

- 146 W każdym bądź razie należy przypomnieć, że sporna decyzja dotyczy jedynie przeznaczonych dla kandydatów zewnętrznych publikacji w Dzienniku Urzędowym, które ze swojej natury są zaadresowane również do osób spoza Komisji, dla których okoliczność, iż języki wybrane na potrzeby publikacji są językami wewnętrznej pracy Komisji, jest pozbawiona znaczenia.
- 147 Następnie należy podnieść, że oczywiście prawdą jest, iż stanowiska wyższego szczebla są z konieczności przeznaczone dla kandydatów szczególnie wysoko wykwalifikowanych i że w związku z tym prawdopodobne jest, iż większa liczba kandydatów, których językiem ojczystym nie jest niemiecki, angielski ani francuski, posiada zadowalającą znajomość tego czy innego spośród tych trzech języków, wzięwszy pod uwagę ich dość rozpowszechnioną znajomość w Europie. Okoliczność ta nie jest jednakże wystarczająca do uzasadnienia środka przyjętego przez sporną decyzję.
- 148 Otóż nawet gdyby tak było, nie oznacza to, że kandydaci ci zapoznają się z wydaniem Dziennika Urzędowego w tych trzech językach, a nie w swoim języku ojczystym. W każdym bądź razie nie można przypuszczać, że wszystkie osoby posiadające kwalifikacje niezbędne do zajęcia stanowiska wyższego stopnia posiadają również znajomość języka niemieckiego, angielskiego czy francuskiego.
- 149 W końcu argument dotyczący skuteczności i dobrego funkcjonowania Komisji należy również odrzucić. Względy te nie uzasadniają dyskryminacji zabronionej przez regulamin pracowniczy. Jak wynika z art. 1e ust. 6 regulaminu pracowniczego, jedynie „zgodn[e] z prawem cel[e] w ramach ogólnego interesu polityki kadrowej”, takie jak środki ustalające wiek przymusowego przejścia w stan spoczynku oraz wiek minimalny do uzyskania świadczeń emerytalnych za wysługę lat, wymienione w drugim zdaniu tego przepisu, mogą uzasadnić naruszenie zasady niedyskryminacji i zasady

proporcjonalności. Otóż dobre zarządzanie możliwościami dokonywania tłumaczeń nie stanowi polityki kadrowej w rozumieniu regulaminu pracowniczego.

150 Z całokształtu powyższych rozważań wynika, że przyjmując sporną decyzję, Komisja naruszyła art. 1e regulaminu pracowniczego. Zresztą Komisja naruszyła również pośrednio art. 27 regulaminu pracowniczego, ponieważ przyjęty środek może faworyzować w ramach procedur naboru na stanowiska wyższego szczebla kandydatów pewnych narodowości, mianowicie tych pochodzących z państw, w których języki niemiecki, angielski lub francuski są używane jako języki ojczyste, jak również może powodować poniesienie szkody przynajmniej przez część kandydatów będących obywatelami innych państw członkowskich.

151 W tej sytuacji należy stwierdzić nieważność spornej decyzji. Należy również stwierdzić nieważność ogłoszenia o wakacie opublikowanego zgodnie z warunkami określonymi w spornej decyzji. Oczywiście Komisja opublikowała w prasie krajowej państw członkowskich ogłoszenia zredagowane we wszystkich innych językach w celu poinformowania zainteresowanych o publikacji w Dzienniku Urzędowym ogłoszenia o wakacie, do którego odsyłała ich w celu uzyskania pełniejszych informacji.

152 Nawet zakładając, że publikacja wyżej wymienionych ogłoszeń jest wystarczająca do poinformowania kandydatów, których językiem ojczystym jest inny język aniżeli język niemiecki, angielski czy francuski, o istnieniu ogłoszenia o wakacie, należy stwierdzić, że Komisja zaniechała podjęcia środków umożliwiających tym, którzy nie posiadają dobrej znajomości żadnego spośród tych trzech języków, również dokładne zapoznanie się z treścią tego ogłoszenia. Same tylko okoliczności przywołane przez Komisję, że nie otrzymała ona od kandydatów żadnej reklamacji w tej kwestii lub że kandydaci włoscy są liczbowo silnie reprezentowani pomiędzy zgłoszonymi kandydaturami, nie są same w sobie wystarczające do stwierdzenia, że wyżej wymienione zaniechanie Komisji nie może powodować naruszenia praw pewnych kandydatów.

153 W świetle całokształtu powyższych rozważań należy uznać żądania skargi i stwierdzić nieważność spornej decyzji oraz ogłoszenia o wakacie.

W przedmiocie kosztów

154 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty.

155 W niniejszej sprawie Komisja przegrała sprawę. Republika Włoska nie sformułowała jednakże wniosków dotyczących kosztów postępowania. W tej sytuacji należy obciążyć każdą ze stron jej własnymi kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (piąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji przyjętej przez Komisję w ramach 1678. posiedzenia w dniu 10 listopada 2004 r., zgodnie z którą skierowane do

kandydatów zewnętrznych ogłoszenia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* o wakatach na stanowiskach wyższego szczebla są dokonywane w języku niemieckim, francuskim i angielskim w okresie, który miał upłynąć w dniu 1 stycznia 2007 r.

- 2) Stwierdzona zostaje nieważność ogłoszenia o wakacie COM/2005/335 na stanowisku dyrektora generalnego (grupa zaszeregowania A*15/A*16) Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Oszustw (OLAF), opublikowanego przez Komisję w dniu 9 lutego 2005 r. (Dz.U. C 34 A, s. 3).
- 3) Każda ze stron ponosi własne koszty.

Vilaras

Prek

Ciucă

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 20 listopada 2008 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

M. Vilaras

Spis treści

Ramy prawne	II - 3213
Okoliczności powstania sporu	II - 3222
Postępowanie i żądania stron	II - 3224
Co do istoty	II - 3227
W przedmiocie dopuszczalności	II - 3227
W przedmiocie prawa państwa członkowskiego do wniesienia skargi na podstawie art. 230 WE na akty wydawane przez instytucje, dotyczące stosunków między tymi instytucjami a ich urzędnikami oraz pracownikami.	II - 3228
— Argumenty uczestników	II - 3228
— Ocena Sądu	II - 3229
W przedmiocie kwalifikacji spornej decyzji i ogłoszenia o wakacie jako aktów zaskarżalnych w rozumieniu art. 230 akapit pierwszy WE	II - 3231
— Argumenty uczestników	II - 3231
— Ocena Sądu	II - 3234
W przedmiocie terminu na wniesienie skargi na sporną decyzję	II - 3239
— Argumenty uczestników	II - 3239
— Ocena Sądu	II - 3241
Co do istoty	II - 3246
Argumenty uczestników	II - 3246
Ocena Sądu	II - 3256
W przedmiocie kosztów	II - 3266